

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

İndülü — Ha gayret çocuklar, ufukta
ferahlık görüldü!

TÜRKİYE

BANKASI

paranızın...
istikbalinizin
emniyeti

AKBABA

İMRENDİĞİM ADAM!

SIYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :
Aziz Nesin, Adnan Veli,
Nimet Arzık, Necdet Rüş-
tü Efe, Vâ - Nû, Selâmi
Yurdatap, İlhan Selçuk,
Rifat Ilgaz, Baha Oral,
Adnan Tahir, Hüseyin
Korkmazgil, Kenan Akın-
cı, Yaşar Özen, Sümer
Sümer, Semiramis
Aydınlık.

KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Rıza, Turhan Sel-
çuk, Suat Yalaz, Nehar
Tüblek, Semih Balçoğlu,
Cafer Zorlu, Şadi Dinç-
çağ, Bülent Şeren, Meh-
met Polat, Yaşar Tonguç,
Zeki Beyner, Burhan
Solukçu.

Yazı işlerini fiilen idare
eden :

Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer :
Ercan Matbaası
Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50,
Altı aylığı 25 lira. Yaban-
cı memleketlere yıllık
100, altı aylığı 50 lira.
Uçakla gönderilmesi is-
tenen abonelerden uçak
masrafı ayrıca alınır.

Fiatı : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer
caddesi, No. 8 - 10

Dalre : 3.

Telefon : 22 18 11

İLÂN FIATI :

Kapak içi, santim 20 il-
ra, iç sayfalar 30 liradır.

Cilt : 2 — Sayı : 45

7 Haziran 1962

YIL : 40

Bu gazete Basın ahâk
Yasasına uymayı taah-
hüt etmiştir.

BİR adama imrendim!.. Kim
mi bu adam?.. Yok canım, alt-
mış altı şirketin ortağı sayın
Vehbi Koç değil!.. Yok canım, Ell-
sabeth Taylor'u peşinden sürükle-
yen beyaz perde çapkını Richard
Burton da değil!.. Bilemediniz e-
fendim, politikamızın sabır taşı İsmet
İnönü de değil!.. Nafile yorul-
mayın, bileği bükülmez güreşçimiz
Hâmit Kaplan da değil!.. Değil, de-
ğil, her gün keyfine göre de-
meç veren, iyi yürekli, rahat gö-
nümlü Cumhurbaşkanımız Cemal
Gürsel de değil!..

Ben bir kaatili kışkırtıyorum!..
Ama öyle meyhanede hasmını bı-
çaklamış, kendisinden yüz çeviren
dostunu yere sermiş, para için kom-
şusunu boğmuş, odasına kapattığı
küçük kızı doğramış, hani şu her
gün birkaç çeşidini gördüğümüz
sıradan kaatil değil bu... Bu kaatil,
çağdaş insanlığın yüzünü kızartan
bir kaatildir... Bu kaatil, Neron'u
kışkırtacak bir politika sadistidir.
Bu, sırmalar, nişanlar içinde
bir kumandan, bir generaldir. Bu,

hürriyet için döğüşmüş bir milletin
askeridir...

Adı mı?.. Onun Salan olduğunu
hepiniz biliyorsunuz elbet!

Salan!.. Fransızcada bu adın özel
bir anlamı var mı, bilmiyorum. A-
ma, Türkçenin «salmak» kökünden
geldiğini savunursam, pek aykırı bir
iş yapmış olmam, değil mi?..

Salan, kendi hükûmetine karşı is-
yan etmiş bir generaldir... Ata-
türk'ün, bütün bağımsız milletlere
ışık tutan meşalesiyle ısıtmış Ce-
zayir'i, yıllarca ateşe verdi, kana
buladı, çılgına boğdu!..

Cezayir'de, askerle asker, silâhla
silâh döğüşüyor. Cezayir'de döğü-
şen, bomba ile yumruktur. Çıplak
göğüsle makineli tüfektir. Yiğitle
kancıktır!

Salan, dünyanın nefreti önünde,
on parmağından akan kahraman
kanlarıyla Fransa'nın yüzünü kızar-
tan adam.. Gizli ordunun, âsi ordu-
nun başı!

Bu adam, sonunda yakayı ele ver-
di. Hapse tıkıldı. Adaletin huzuru-
na çıktı... Ve yüz binlerin kaatili,
ölüm cezasından kurtuldu!

Şimdi, tıkkıldığı zindandan, hâlâ
gizli emirlerle Cezayir mezbahasını
işletiyormuş!

İşte kışkırdığım, işte imrendiğim
adam!..

Yüzüme, belki hayret, belki kor-
ku dolu gözlerle bakıyorsunuz, de-
ğil mi?..

— Nesini kışkırtıyorsun bu kaa-
tilln?..

Benim mürekkebe banan kale-
mim, onun insan kamına banan kı-
lıcı değil elbet... Bu kalem, o kılıcı
kışkanamaz.

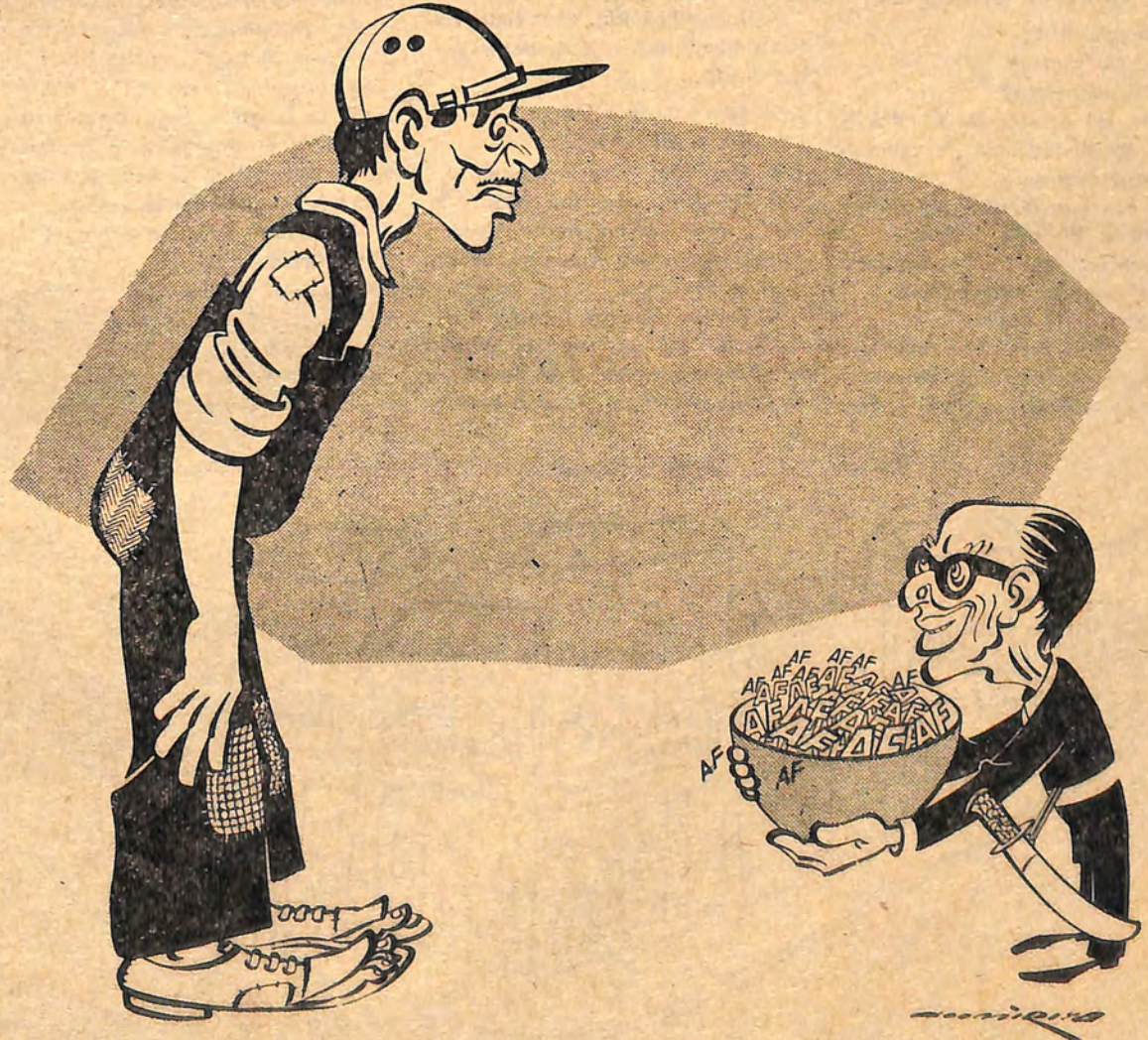
Benim kalbim... Bırakalım birbiri-
ni kovalayacak zıt karşılaştırmaları..
Kışkırdığım şey, imrendiğim
şey sadece onun mahkeme huzurunda,
dimdik, sarsılmadan, titreme-
den söylediği, kılıç şakırtısı kadar
sert iki kelimedir:

«— Ölüme hazırım!»

Nasıl imrenmeyim, nasıl kışkan-
mayım ki, bu iki kelimayı bizim
Yassıada'nın beşyüz ağzından biri,
bir teki söyleyemedi!

Tuh!..

Yusuf Ziya ORTAÇ

İşçi — Af karın doyurmaz...

Gümüşpala — Hadi, hadi, bir ye de bin şükret!

Bu Demokrasiyi Yasatacağız...

Adnan Veli

ILKİN kapıyı açtı. Onun ardında, kapı çerçevesine gerili kilimi aralayıp başını içeriye uzattı:

— Ağam, dedi, gusura galma, gayfeni gettim..

— Gır içeri!..

Adam, iki büküm kapıdan girdi. Köşe milderine bağdaş kurup oturmuş, eli çubuklu Ağa'ya doğru ilerledi. Tepsinin içindeki cezveyi alıp fincana boşalttı. Ağa'ya buyur etti.

Ağa, bir ellyle pos bıyıklarını sıvazlarken, öbür ellyle fincana uzandı:

— Emniyet Amirine haber saldın mı Kerim?... dedi.

— Saldım ağam...

— Sahat kaçta çıkırdın?..

— Sahat dörtte muhakkak burada bulunsun didim... Birazdan gelir belkim.

— Dışarıda kim var ki?..

— Samanoğullarından Tevfikgil gelmiş. Ramazan Dayı gelmiş. Çopur Süleymân'ın gaynı İbrâm gelmiş.

— Bir de Nahiyeden Şevket gelmiş.

— Hangisi bu?..

— Nahiyede evrak kâtibi var ya... Ne istiyormuş?..

— Bir yol Ağama varıp elini öpeyim diyeymiş, bir de güççük maruzatlığı varmış...

Şerif Ağa kahvesinden bir yudum aldı. Biraz düşündü. Sonra:

— Emniyet Amirî gelmeden çıkır şunların hepsini burıya ,dedi.

— Emredersin ağam...

Kerim çıktı. Şerif Ağa, bıyıklarını yukardan aşağıya gene sıvazlamaya başladı. Kahvesinden bir yudum

daha aldı, cıgarasından da bir nefes çekti.

Biraz sonra Kerim, kapıya gerili kilimi araladı. Ağa'nın ziyaretçileri teker teker içeriye girdiler. Tevfikgil en öndeydi. Varıp Ağa'nın koskoca gümüş yüzüklü elini, yere döz çöküp öptü. Ağa:

— Buyur bakalım, dedi, Satır Halanın büyütmesi... Nirlersdesin güzden beri?..

— Adana'daydım Ağam...

— Nittin Adana'da?..

— Madende çalıştım Ağam...

— Buranın suyu mu çıkmış ki len?.. Senin soyun sopun Ağa'dan ekme yılmış de, sana mı galma- mış rızık?..

— Vardım döndüm Ağam...

Şerif Ağa, karşısındaki minde- re oturmasını ona ellyle işaret etti. Onun ardından, Ağa'nın önünde

Çopur Süleymân'ın kaynı İbrahim yere vardı:

— Vir mubarek elini öpem ağam...

— Sen misin İbrâm?..

— Benim Ağa...

— Ben sana el virmem.

— Nittim sana ben?..

— Duyduğuma nazaran, sen gay- makamdan yanaymışsın...

— Hangi gaymakamdan?..

— Tuzluca'ya sürdüğüm gayma- kandan...

— Estağfurullah ağam... On dene

gaymakam gurban olsun sana... Gaymakam didiğin bu melmekte çok bulunur, emme Ağa didiğin kaç dene var ki?.. Sen olmasan biz nasıl ekme yirik?..

— Hah, en nihayet bunu da ağ- nadınız... Lan sizin gibilere ekme yidirmemek ilâzım emme, bereket virsin vicdanım müsaade etmiyor. Bir gaymakamdır dutturdunuz.. Nesl varmış gaymakamın?... Mazar- ratlıktan başga?.. Öyle gaymakam- lara galsa, müslümanlık bu melle- ketten tüm silinir... Otur bakalım şu yana... Sen ne geldin Şevket?..

— Efendim, rahatsız ettiğim için özür dilerim...

— Otur... Hepinizinen ayrı ayrı gonaşcem... Ramazan dayı sen de geç şu yana... Eh, eyisiniz işallah?..

— Hepten duacıyız ağam...

— Len Ramazan dayı!... Sana şu

gomilisliği kim öğretti?... Gazata muharrirlerinden mi öğrendin bu gomilisliği?..

— Hangi gomilisliği dayı?..

— Ağalar başımızdan getsin di- mek, ne demek?... Gomilislik nasıl olurmuş ağnatsana bana bir kez...

— Ben bilmem ki dayı...

— Senin gursagında Ağa'nın ek- meği mi var, yoğsam domuz külbas- tısı mı var?..

— Ağa'nın ekmeği var helbette...

— Ne deyi Şaban'ın gayfesinde «Ağalar başımızdan galsın» dimiş- sin?..

— Tövbe vallaha ağam... Uydurma iftirası bu...

— Misaf'a el basan mı?..

— Vallaha basarım...

— Bak oğlum, diyyeyin beni... Bu son zamanların mefsedetlikleri icat

olduktan sonra, Ağalara garşı da yılanlık başladı. Bu hükûmatı ya- pan, her bir işi meydana getiren, melmeketin eyiliğine çalışan Ağa- ların gıymatını ağnamıyanlar, bu melmeketi sevmiyenlerdir. Temsil, Cenabı Mevlâm bunca toprağı, tar- laları yarattıysa, bunu sırf ağalar için yarattığını kitap yazar. Irmağı da, dereyi de Ağalar için yarattığını yazar. Şincik, dereyi Ağamın elinden alalım, toprağı da alalım, dirler- miş. Len kâfirler, Allah'tan gorkma mısınız?... Cenabı Mevlânın emrine garşı geline mi bilir?..

Ramazan Dayı boynunu büktü:

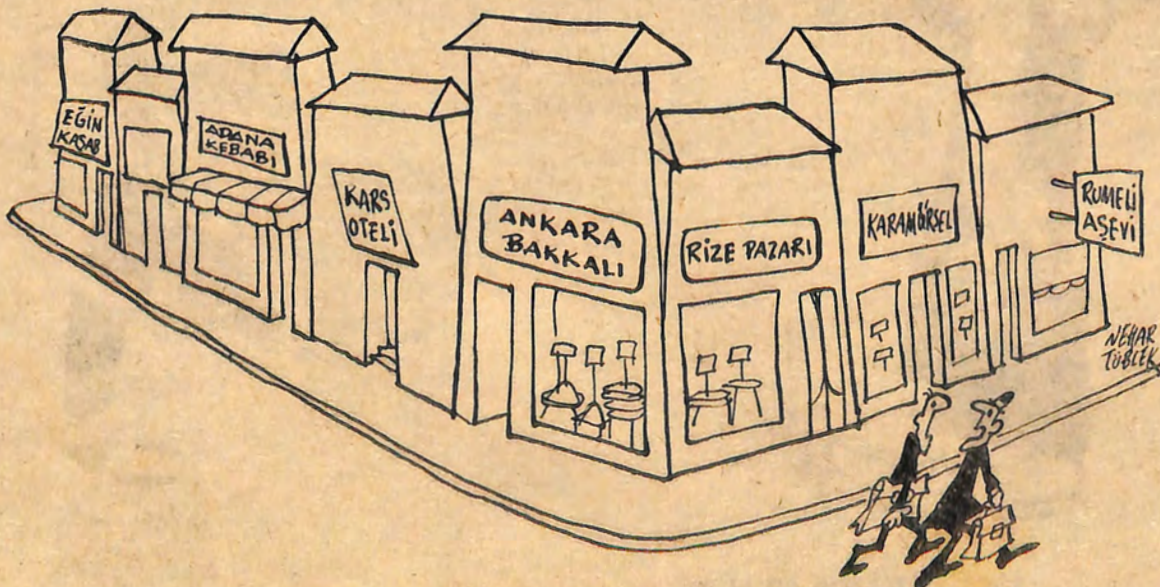
— Tövbe Yârappim...

— Biz bu melmekte Demokrâsi- yi gurduk. Seçimini yaptık, meppu- sunu senatocusunu seçtik, idare o- lup gidelim deyî uğraşırkene, bi da- kim itler çıkıp da toprak da toprak deyî tepinmenin hiç bir lüzomu var mı ki?.. Gözlerini toprak doyursun deyyusların... Sankim bu demokrâ- siyi toprak için gurduk. Şincik ku- lak virin bana... Bu melmekte A- ğa'ya, Şih'a garşı duran kâfirdir, gomilistir. Bu herifler, Ağa'yı düz vatandaş deyî kabul idiyorlar. Düz vatandaş olduktan kelli, at sineği gadar vatandaş var. Milyonunan var. Gosgoca melmekte yüz Ağa, yüz elli Ağa var, onun da gıymatı- nı bilmezler deyyuslar. Di bana: A- ğaları galdırıncek ne olcek?... Ver- gi memuru gelip tepende boza bişir- tir, candırması gelir, nezarete atar, gıtlığı olur, hükûmat buğday vire- mez, mahkemesi olur, adamı mapu- sa dıkarlar. Ağa olmayıncek eliniz- den kim dutar sizin?... Cüvap virin bana...

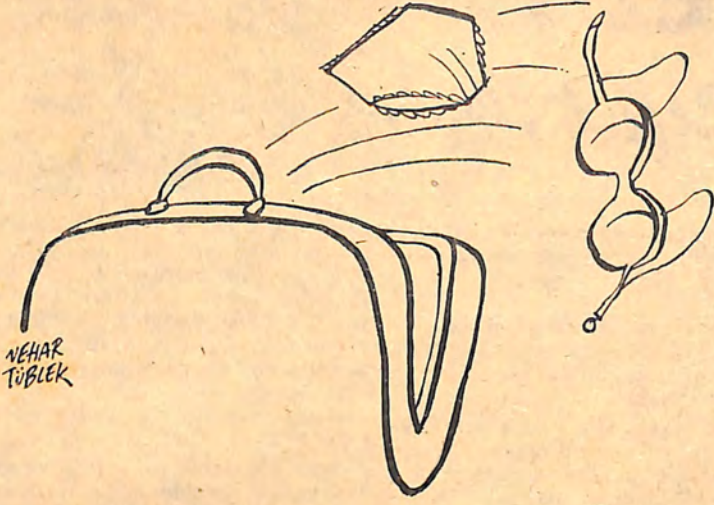
Hepsi başını önüne eğmiş, dinli- yordu. Samanoğullarından Tevfik- gil, boynu bükük cevap verdi:

— Sen gayrı onların gusuruna bakma ağam... Muzur adam her daim cezasını bulur. Benim senden bir insaniyetlik talebim var. Ziraat Pangası 57 nın bakiye borcunu bir haftaya gadar pangaya yatır deyî bir kâhat yollamış adresime... Biz- de şincik para nırde?... Sen bu işi bir yoluna gomazsan, iki öküzün i- kisini de hacize ahyormuş. Gayrı üst yanını sen bilirsin... Ziraat Pan- gasına emir mi virin, yoğsam An-

«İstanbulluluk vergisi» alınacak. (Gazeteler)

— Müdüre söyleyelim, iki tahsildar yetmiyecek!

— «Çok hacıların çıktı hacı...»

gara'ya bi telefon mu çekin, gayrı ne ilâzımsa yap... Güze gader bu borcu gerl bırak...

— Ziraatten mi kâhat geldi?...

— He ye...

— Oriya emir viririm ben...

Tevfikgil ayağa kalkıp Ağa'ya sokuldu. İki elini zorla yakalayıp bir kaç sefer öptü:

— Allah seni başımızdan eskik itmesin Aşam...

Ağa, asık suratıyla cevap verdi:

— Amin...

Tevfikgil yerine otururken, Tahrirat Kâtibi Şevket konuştu:

— Sayın Aşam, bendeniz de küçük bir maruzatta bulunmak istiyorum. Biliyorsunuz bu kasabada yedi senedir hizmet ediyorum. Maasım hâlâ 35 lira asli maaş... İki defa terfie hak kazandım. Vekâlet, kadrosuzluk yüzünden beni terfi ettiremiyor. Kadro olmayınca da maaş zammı yapılamıyor. Onun için siz vicdanınıza iltica ediyorum.

— Kim garışıyor bu işe?...

— İçişleri Bakanı...

— Ha, bizim Ahmet mi?... Ahmet'e emir viririm, kolay iş o...

— Kanun müsait değilmiş de, o sebeple yapamıyormuş.

— Len oğlum, Ağa'nın lâfının garışında ganunun lâfı mı olur ki?...

— Peki aşam, sen bilirsin...

— Bak, şunu zihnine eyicene yerleştir. Bu melmekette Ağa bir lâf didi miydi, o lâf muhakkak olur. Olmamasının gabili yok. Bu gader meppusu boşuna mı yolladık 'biz Angara'ya?...

— Doğru Aşam, ama şimdi bir lâf var... Anayasa'dan dışarı çıkılmıyormuş.

— Ben bu gaymakamı Tuzluca köyüne Anayasayınan attım. Bu hakkı Anayasa bana vermiş. Bu köyün ne gader ahali varsa, hepsini yere yatırır, Anayasayınan sopadan geçiririm, biliyon mu sen?...

— Sağol Aşam...

— Senin derdin nedir ki İprâm?..

— Dayı, gusura galma, benim de derdim var... Borcum pek ziyadelendi. Nasıl öderim bu parayı ben?.. Son bi borca daha girdim, bi dene Spor - Toto piyangosu oynadım. On üçünde, on ikisinde degelim ağa, on bir dutturayım, bana yeter...

— Golay iş ooo... Getir bana piyangonun bir suretini de fısılayıvereyim baldırı cıplakların elebaşlarına bi yol. Ona gore oyunculara tamim geçsinler...

— Hay Allah ne muradın varsa versin Aşam...

— Hadi, varın çıkın dışarı şincik... Emniyet Âmiri gelecek, onunla da işim var azıcık...

Ziraatçiler, yerlerinden kalkıp teker teker Aşamın ellerini öptüler. O dadan çıkarlarken Ağa onlara bir daha teminat verdi:

— Ağanıza güvenin, onun didiklerinden şaşmayın, rahat itmek için çaresi budur. Çünkü biz bu demokräsiyi ya yaşatacağız, ya da öleceğiz...

Adnan VELİ

Pazarlık!

ROMAN edebiyatının büyük babaları Fransız'lardır. Ama Rus romanının salçasız lezzetini tadan, Fransız romanıyla biraz fazla pudra, biraz fazla krem, biraz fazla ruj ve biraz fazla lâvanta yalamış olur. Boyası çoktur o güzelin!

Sahne edebiyatı denilince, hafızamızın ilk misafiri yine Fransızdır. Ayıplanacağını bildiğim için kulağınıza fısıldayım: Ben onu da pek sevmem! Sahnedeki Fransız da, sokaktaki Fransız, salondaki Fransız gibi, kendinden fazla yaşar: Fazla gösterişli, fazla cakalı, fazla dilbaz!

E, Fransız sineması?.. Amerika'yı yarış dışı bile tutsak, yine ikinci olamaz... Yatak güzeli Brigitte Bardot'un kısarak beline kendileri bile doydular!

Ama Fransız terbiyesizliği, hâlâ dünya birincisi!... Ana vatanında Hitler ordularının çizmeleri altına serildikten, Cezair'de son sömürge savaşını kaybettikten sonra da bu milletlerarası başarıları devam ediyor!

Geçen mektubumda da yazmıştım: Eğer günün birinde Aire France ile uçacak kadar talihsiz iseniz, evde biraz kuru köfte, biraz soğuk tavuk, biraz peynir ekmek çıkınlatmadan yola çıkmayın!.. Bu açlık, kızım! benim ve arkadaş! Nüveyre Göktug'un, ödediğimiz kaç lira karşılığıdır, biliyor musunuz?.. Tam on bir bin yüz lira!..

Onbir bin yüz liraya yedi saat aç!.. Bunu, nazik ve zarif SAS'ın, kıbar ve saygılı KLM'in, güler yüzlü, cömert Pan Amerikan'in aklı almaz!.. Bu akıl, dünya yüzünde bir tanedir: Horoz aklı!

Bu gelişimde Paris bana bir şey daha öğretti: Otelde pazarlık!

Size adımı, sokağını da yazayım: Hotel Gallia. Pierre Charron sokağı, Champs - Elysées...

Geçen yolculuğumda 67 yeni franga kaldığımız bu otel, bu sefer yine aynı daireye 105 frank istedi.

Gece, yatağıma girerken kararlıydık: Başka yer aramak için...

Ertesi sabah niyetimizi öğrenen müdür, ellerini oğuşturarak gürültülü diiller döktü: Kirayı doksan franga indirdik!

Ama, yirmi dört saat sonra, yeni bir gösteri ile... Ne mi oldu?.. Bir indirme daha!.. Şimdi yüzbeş franklık dairede yetmiş beş franga kalıyoruz!..

Bırakınız bizim Hilton'u, Divan'ı, Park oteli... Sirkeci otellerinde bile böylesine pazarlık yoktur!

Yalnız pazarlık mı?.. Böylesine bakımsızlık da yoktur.

Fransızlar, Almanların, İtalyanların yaşadığı Avrupada yaşamıyorlar!

— Alooo!...

— Alooo!...

Hastanecileer!

Rıfat Ilgaz

Kısımların oralardan meydancılarının sesi geliyordu:

«Makkemecileer!.. Makkemecileer!..»

İlk çağırışlardı bunlar. Kimsede öyle kökten bir kıpırdanma yoktu. Ama ben traşımı çoktan olmuş, giyeceklerimi bayram çocukları gibi yatağımın üstüne sermiştım.

«Makkemecileer!.. Kapı altına!»

Ben mahkemeci değil, hastaneci idim. Tam beş buçuk yılın altından çıkar yol arayan bağırihan bir göğüs hastası, umudu, bir hava tebdiline kalmış, öksürüklü, tıksırıklı, tık nefes bir hasta... Evelallah ciğerim güveniyordum. Hangi heyete çıksam bu ciğer yüzümü kara çıkarmazdı benim. En azdan altı aylık hava tebdili vardı bu ciğerin.

«Hastanecileer!..»

Koğuştan benden başka bir hastaneci daha vardı: İbrahim. Bir haftadır Cerrahpaşa'ya gidip geliyordu. Bugün birbirimize ayakdaşlık edecektik. Belki de bilekdaşlık... Gardiyanların keyfi bilir. İster ikimizi bir çift palamut gibi aynı kelepçeye vururlar, ister tek tek takarlar bileğimize erkek bileziğini... Paşa gönülleri bilir.

«Hastanecileer!.. Kapı altına!»

Herifte ne ciğer vardı ya... İnsan bizim duruma düşünce anlıyor ciğerin değerini... Ama bugün bana ciğerin böylesi değil, tam benim ciğerim gibisi lâzımdı.

«Hastanecileer!..»

Anladık be! Yavaş yavaş... Hadi ben hazırlandım, benimle iş bitmiyor ki... İbrahim'in de kalkması, giyinmesi lâzım. Ateş 39... Bir hafta önce daha dirice idi, hastaneyi gide gele, kelepçeyle polikliniklere gire çıka turşuya döndü İbrahim!

«İbrahim kalk aslanım! Kalk da bir yüzünü yıka açılırsın!»

Açılacağı falan yok fakirin.

«İbrahim!»

Ses yok.

«İbrahim be!»

«Buyur!»

«Nasılsın İbrahim!»

«Nafileyim, nafile...»

«Hele kalk... Bi helâya git, gel!»

«Hastanecileer! Geberdiniz mi be!»

O da nasıl söz... Çok şükür ben şöyle böyleyim ya... İbrahim'de iş yok... Sen bağırsan da bağırmasan da boşuna... Kalkacak gücümüz varsa kalkarız. Kapiya, değil başgardiyan... Azrail gelip dikilse hiçbir şey değişmez...

Konyalı köşedeki yatağından sesleniyor:

«Kaldırın şu garibanı be! Hey İbrahim, hele bir silkelen!»

Bugün ya bevlıeye gidecek, ya asabıeye... Ciğerleri sapır sapır dökülmüş bir hastanın bevlıede işi ne? Nesi var ki, nesini gösterecek... Ama usul böyle. Pantalonu fora edeceksin ister istemez.

Şoför Cemil canı tez adamdır, dayanamadı bu uyusukluğa. Fırladı yatağından. İbrahim'in başucundaki pantolona yapıştı:

«Sokun şunun ayaklarını içine!»

Arnavut Şemsi gözlerinin çağığını yumruğunu ıslatarak temizledikten sonra telâşla kapiya doğru gitti geldi. Numaradan:

«Gardiyan geliyor!» diye seslendi koğuşa. İbrahim'in başını yastıktan kaldırması içindi bu dümen:

«Hadi aslanım!» dedi, «Cerrahpaşa doktorları seni bekliyor. Hazırlamışlar raporunu!»

Üstünden parça parça olmuş bataniyesini sıyırdı. Ensesinden yapı-

sıp kaldırdı. İbrahimi güç belâ o-turtmuştu kıncının üstüne. Başı önüne düşürmüştü. Çırpı gibi bacakları sallanıyordu karyoladan. Şoför Cemil bunları bir el çabukluğuyla pantolonun içine tıkıverdi. Arnavut Şemsi, yatağının altından postalları çekti çıkardı, parmağını kıvrımış, tak tak vuruyordu tabanlarına:

«Asrı de kıyak postal veriyor haaa!» dedi.

Çözdü bağlarını. Teker teker geçirdi İbrahim'in ayaklarına.

Karabük'ten gelmişti İbrahim. Ağır iş altında ezilmişlerdi fakiri. Bir deri, bir kemik kalmadan yollamışlardı Sultanahmet Cezaevine...

Kasımpaşalı Enver erkenden kalkmış bir mektuba başlamıştı. Yazdığını yüksek sesle bir, bir daha okumazsa içi rahat etmezdi:

«Nonoşum! Şurda ne kaldı. Bir gün bu nâletlenmiş zindan kapıları ardına kadar açılacak... Zeliha'sına kavuşan Hazreti Yusuf gibi koşa-cağım senin kollarına!»

Bir sigara yaktı. «Nasıl, kıyak mı?» der gibilerden yüzüne bakı-yordu.

«Kime bu mektup?» dedim. «Üşküdarlıya mı?»

«Yok aaabi, Hasköylüye!»

«Yahu bu Hazreti Yusuf dalgasını yazmamış mıydın sen Hasköylüye?»

«Hem de kaç kere...»

«Olur mu temcit pilâvı gibi?»

«Onlar pişkin kızlardır. Mektup olsun da onlara, içinde ne olursa olsun!»

Sonra düşünür gibi baktı gözle-rimin içine:

«Dört sene bu aaabi... Er geç bite-cekti yazdıklarım. Gene al baştan edecek değil mi idim? Boş ver sen

aaabi... Hele bitireyim de... Atıver hastanenin kapısındaki kutuya!..»

Başladı bıraktığı yerden yazma-ğa:

«Ne kaldı şurda nonoşum! İki se-ne değil mi?.. Çoğu gitti, azı kal-dı.»

Şoför Cemil:

«Ulan tavuk gibi yedin bitirdin cezayı be! İki sene sağına yattın, iki sene soluna. Bir de baktın ki iki senecik kalmış geriye... Sana ceza mı dayanır be!..»

«Haydi hastaneciler! Kapı altına!» Başgardiyanın sesi idi bu...

«Haydi İbrahim bi davran!» de-dim. «Koluma gir de gidelim!»

İbrahim işliklerinin içinde kay-bolmuştu sanki... Yumruk kadar kalan yüzünü kasketi büsbütün ka-patmıştı. Nalçalı, kabaralı postal-larını sürüye sürüye yürüyordu.

Şemsi:

«Hey anam!» dedi, «Gemi gibi postallar... Asrı de postal veriyor haaa...»

Sabah sabah bulmuştu kafayı. Köfte Mustafa malsız bırakmıyordu hastaneyi bugünlerde! Ufaktan ufaktan geçiyordu dalgasını:

«Hadi aslanım!» diyordu, «Kafa-dan bir sene! Cebinde bil hava tebdilini!»

Metin'in aklı yatmıyordu bu işe:

«Avucunu yalar İbrahim!» diyor-du, «Doktorların zarına bakmazsa zor yapışır hava tebdiline! Bu ga-ribanın ağız var, dili yok... Rüşvet vermek de bir hüner. Hişt!.. Baba-

Gürsel: «İyi yarınlar gelecek» dedi. (Gazeteler)

— Gelecek, gelmiyecek... Gelecek, gel...

sını asan Çingene geliyor... Bugün nöbetçi gardiyan o!»

Kapı altının meydancısı girdi İbrahim'in koluna... Nöbetçi gardiyan çalımlıya göründü karşıdan. Bir bana baktı, bir de İbrahim'e... Teker teker mi vursun, yoksa ikimize birden mi?..

«Yanaşın şöyle yanyana!» diye bağırdı bize.

Haklı idi gardiyan... Yürüyecek hali yoktu İbrahim'in, aynı kelepçeyi vurmaları idi ki biraz faydam olsun yürümesine. Mahkemecilerden biri, dayanamadı, karşıdan:

«Sıkı vur gardiyan aaabi!» dedi, «Ne olur ne olmaz... Gözünden çakarsın kaçacak adam!»

Teslim etti anahtarı peşimizdeki jandarmalara. Tuttuk Cerrahpaşanın yolunu.

İbrahim daha on adım atar atamaz çöktüverdi yolun kenarına. «Kalk!» diyordum, «Kaçıracağız doktorları!»

Hey anam... Her koyun kendi bacağından mı asılırmış, başkasının bacağından mı! Yürüyebilirsen yürü bakalım.

«Yürü aslanım! Köşeyi döndük mü tamam... Yapışık demektir, hava tebdiline! Akşama dışardasın! Ne kelepçe... Ne demir parmaklık... Dayan aslanım!»

Doğrusu İbrahim de dayandı gerçekten... Soluk soluğa çıktık Cerrahpaşa yokuşunu... Onun bir bevlıesi vardı... Ben üç poliklinik bitirdim İbrahim'i soktular heyete... Biz kapıda bekledik... İçerde ne oldu ise oldu... Onbaşı ile çıktılar neden sonra:

«Yürü!» dedi, «Öğleden sonra yollayacaklar kâğıdını!»

Korka korka sordum onbaşıya:

«Nasıl?» dedim, «Koparabildi mi?»

«Hiç belli olmaz!» dedi, «Bir senedir adam sokarım heyete... Canavar gibileri alır hava tebdilini de, ölemediklere vermezler... Doktor işi bu... Akıl ermez!»

Otura kalka döndük Cezaevine. Birden kapının önüne çöktüverdi İbrahim, Ben de beraber. Bileklerimizden bağlı olduğum için duramazdım ayakta... Jandarma kızdı:

«Sık dişini!» dedi, «Koğuşunda ne halt edersen et! Aha geldik!»

Bir mağaza kapısı açar gibi anahtarı çevirdi kelepçede. Sonra başından, bacağından tuttular İbrahim'i, geçirdiler demir kapıdan. Meydancılar kucakladıkları gibi atılar verem koğuşuna. Girer girmez sordular içerdikiler:

«Aldı mı?»

«Kâğıtları geriden gelecek!»

Metin:

«Var mısınız, beş kâğıdına!» dedi, «Hava tebdili yok!»

«Artık ona da vermezler!»

«Vermezler!»

«Canı burnunun ucunda be!»

«İyi ya beş kâğıdına!»

Ama gene de kimse cesaret edemedi.

Kasımpaşalı beni görünce:

«Nasıl?» dedi, «Zula ettin mi mektubu?»

«Attım!» dedim.

«Şimdi Üşkudarlı'ya da yazıyorum. Ne diyordum... Bu işler çok sürecektir mi sanıyorsun nonoşum!.. Bir gün bir de bakmışız ki ardına kadar açılmış zindanın kapıları. Ben gözlerim güneşten kamaşmış

olduğu halde sana koşuyorum. Zelihasına kavuşan Hazreti Yusuf gibi!»

İbrahim'i üstündekileri çıkartmadan uzatmışlardı yatağın üstüne. Bir ara Çerkez Kâmil seslendi yatığı yerden:

«Hey İbrahim!» dedi, «Nasılsın, çay içer misin?»

Hiç ses yoktu İbrahim'de. Kalktı yatağından, elini İbrahim'in alına getirdi:

«Yahu!» dedi, «Bu çoktan geçmiş dünyasından! Buz gibi olmuş yüzü!»

Başucunda toplanmış, elimizi sürmeden bekliyorduk. Yüzü kireç gibi idi İbrahim'in. Gözleri aralıktı. Şoför Cemil, yapıştı bileklerine:

«Ölmüş fukara!»

«Ölmüş ha!» dedi Metin... «Gene de iyi dayandı!»

«Çağırılın gardiyanları!»

Birden kapı altından bir müjde patladı. Bizim koğuşa doğru koşuşmalar:

«Tahliye! Tahliye!»

Kimdi bu tahliye edilen... Mahkemecilerden mi, hastanecilerden mi?... Her zaman olurdu böyle şakalar...

«Tahliye! Tahliye! Hastanecilerden tahliye var!»

İşte babasını asan Çingene gardiyan da göründü kapıda. Okuyor tuttuğu kâğıdı:

«Ahmet'ten olma... Fatma'dan doğma... İbrahim Konuk bir sene hava tebdili... Hazırlan, çabuk!»

Kasımpaşalı mektubunun sonunu bağlıyordu artık:

«Ben Zeliha'sına kavuşan Yusuf gibi seni kollarımın arasına alacak dudaklarına bir veda busesi konduracağım!»

Kimbilir nerden duymuştu bu veda busesini! Bir ara gözleri bana ilişti:

«Aaaabi!» dedi, «Mektubu boşuna attık bugün... İkinci kısım'daki Nuri'den duydum. Bizim Hasköylü evleniyormuş!»

Arnavut Şemsi'nin gözleri hâlâ İbrahim'in postallarındaydı.

Rıfat ILGAZ

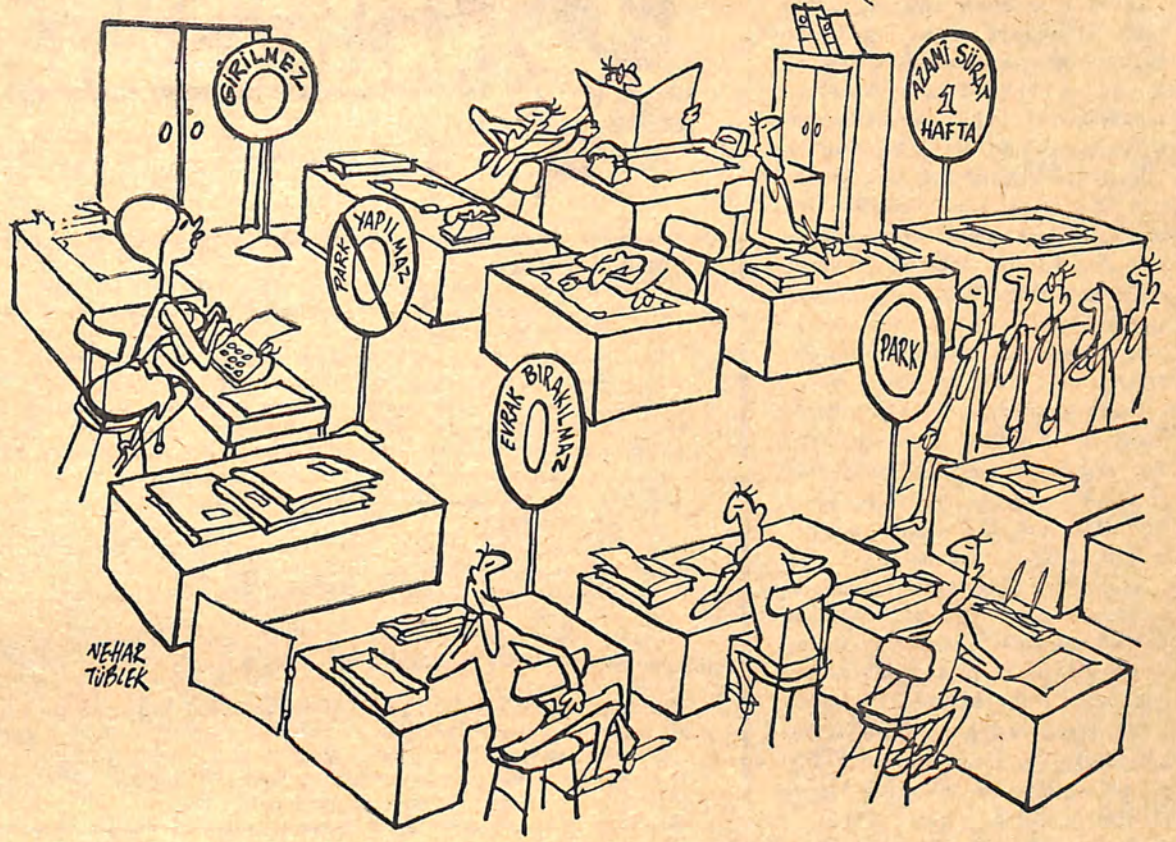
✱

Bereketli ay!

Gözünü sevdiğimin Mayıs, hiç bitmesen, hiç gitmesen ne olurdu? Mayıs ayı değil, bayram ayı... Hani Ağustos için bizim kocakarılar, on beş yaz, on beş kış derler ya... Mayıs ayının da onbeşi çalışma günü.. onbeşi de dalga...

Çalışalım, çalışalım... Çalışmağa alışalım ama.. Biz çalışmayı, acaba bayram yapmak anlamına mı alıyoruz yoksa!

Belediyede bir Trafik Şubesi kurulacak. (Gazeteler)

YAZISIZ!

Kâr yılı

Hürriyet gazetesinin birinci sayfasında güzel bir çocuk başı: Alnında bir tutam saç kıvrılmış. Yumuşaklığı resimde bile belli.. Çekme kaşları, iri bebek gözleri var...

Hürriyet, bu onüç yaşındaki kimsesizin hayat masalını anlatıyor... Sonu şu: Okumak, adam olmaktan başka isteği olmayan çocuk, şimdi İstanbul Emniyet Müdürü Necdet Uğur'un evinde misafirdir.

Bir Necdet Uğur'u düşündük, bir de Simavi biraderleri!.. Bincisi —yüklenildiği vazifinin büyüklüğüne bakmayınız— küçük maaşlı bir devlet memurudur... Bay biraderler ise?.. Yıllık kazanç ne kadar?.. Üç milyon mu? Dört milyon mu? Beş milyon mu?..

Ne tuhaf dünyada yaşıyoruz: Dar gelirli sayın Uğur'a, bu yoksul çocuğa aile sofrasında bir tabak ayırmak düşüyor, bol gelirli sayın Simavi'lere de acıklı hayat hikâyesini yazıp para kazanmak!

Çıkabilsek!

Türkiye atom devrine girmiş!.. Ne mutlu, değil mi?.. Ama ben asıl ne zaman sevineceğim, biliyor musunuz?..

Söyleyim:

Gecekondu devrinden çıkınca.. Atlı araba devrinden çıkınca.. Sırt hamallığı devrinden çıkınca.. Kara sapan devrinden çıkınca.. Kağıt devrinden çıkınca.. Yalan devrinden, dolan devrinden, partizan devrinden çıkınca!..

Ooooo!.. Sevinmeme çok var, değil mi?..

Zavallı eşek!

Ayrancı Barajının Devlet Su İşletmesine ait fidanlığında çalıştırılan bir eşek (Evet, dört ayaklı, uzun kulaklı, şu bildiğiniz eşek!) dokuz lira yevmiye alıyormuş!

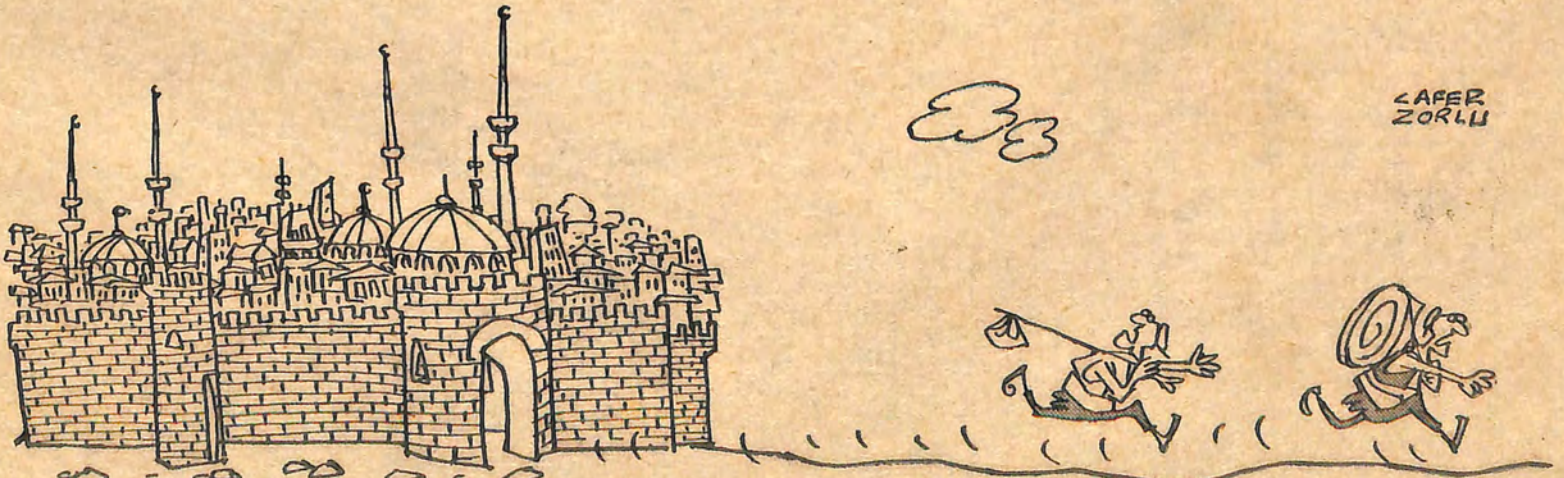
Zavallı eşek!.. Eğer iki ayaklı olsaydı bu kadar ucuza mı çalışırdı hiç?..

Türkiye'de eşekliğinin mükâfatını göremiyen tek eşek bu olsa gerek!

Büyük kayıp!

Eskişehir'in Kınalı mahallesinde bir kadın, maymun yüzü, beynsiz bir çocuk doğurmuş.

Yook, ideal bir politikacı bulduk diye hemen sevinmeyiniz: Çocuk iki dakika yaşamış ancak! Tanrı geride kalan beynsizlere uzun ömürler versin!

İstanbul gelenlerden: «İstanbulluluk Vergisi» alınacak. (Gazeteler)

Prencesler!...

İnsan «hiç unutmam» der sonra her şeyi unuttur, amma bu anlatacağımı sizler de unutmayacaksınız... Dost İran hükümeti, genç kuşaktan birkaç gazetecimizi İran'a çağırmişti ve gözlerinde İran'ı pırıldatmak için, hazinenin meşhur mücevherlerini önlerine serip dökmüştü... Dönüşte, gözleri kamaşmayan genç gazeteciler, içlerini dökünce yazılarında, Basın Yayın Vekiline dayanmıştı temsilcileri: «Biz bunlar» başımızın, gözümüzün tepesinde tuttuk; bunlar nasıl böyle yazarlar?» diye...

Basın Yayın Vekili Evliyaoglu da gazetecilere müdahalenin, en azından mücevher gösterisi ve gösterişi kadar «zamansızlaşmış» bir hareket olacağını anlatmıştı gücünün yettiği kadar karşındakine...

Ben de bir Paris hâtıramı anlatacağım burada... Bir gün, Madam Gülbekyan (petrol kralının karısı, Türkiye'de uzun zaman bulunmuş, çok sever memleketimizi), şatafatlı bir yemek veriyordu. Yemekte bir çok büyükelçi arasında Türk Büyükelçisi de vardı (Numan Menemencioğlu, Allah rahmet eylesin...) Saat bir oldu, iki oldu, üç oldu... Yemekten ne bir ses, ne bir nefes, ne bir koku. Numan Menemencioğlu dayanamadı, Madam Gülbekyan'a gecikmenin nedenini sordu. Randevuları vardı, acele etmek zorundaydı. Madam Gülbekyan hık etti, mık etti ve prenses Aşraf'ın (Şahın kız kardeşlerinden biri, ikiz kız kardeşi daha doğrusu) davetliler arasında olacağını, onun beklendiğini söyledi. Ateş püskürdü Büyükelçi... Üç kadar bunca milletin temsilcileri prenses kaprisi çekemezdi. Prenses prensesse, gerçekten saat tinde gelmeliydi. Ve bu sözler üzerine sofraya tam oturulmuştu ki, kapı dışında bir gürültü, bir patırtı, bir hayhuy oldu. Bu hayhuya köpek havlamaları da karışıyordu... Derken efendim kapılar ardına ka-

Ankara Mektubu

Sevgili okurlarım, Keyfim yooook, yazasım yok, havam yok... Sabahtan akşama kadar Meclisi, akşamdan sabaha kadar sürprizleri gözlemekteyim!.. Hangi sürprizleri mi?.. Her türlüünü!

Sayın milletvekilleri «karma» kapanıyorlar, «karma» açılıyorlar: «Aramızda ihtilâf yok... Ortalık güllük, gülistanlık. (farkında değil mi sizin güllük, gülistanlık olduğunun, öyleyse neyin farkındasınız hayat-ta?..)» diye bir de güllüçüklü güllüçüklü pozlar veriyorlar muhabir arkadaşlara, merdivenlerin üstünde (Ne çok merdiven varmış dünyada!) Nedenise bu güllüçükler hep merdivenlerin üstüne isabet ediyor!

Bakanlar asık!.. Asıklıklarını saklamağa lüzum da görmüyorlar, değişik sallantıların içinde...

Ankara'da tek rahat insan galiba Bölükbaşı. Devlet Başkanını haşlıyarak deşarjını yaptı, şimdi ferah kalple Göl gazinosunda kendisine «sayın büyüğümüz» diye hitap eden Behiye Aksoy'un sesinden tatlanıyor!

Eski Milli Birlikçiler de eski neşelerini ve eski «birliklerini» bulmuşa benziyorlar... Sebep?.. Bence dış sebep yok... Neşe içten gelmedir, dış sebebi n'etsinler?..

CHP grup toplantılarında yeni bir moda çıktı. Keser biçer (yeni Türkçede cerrahın karşılığı olarak bu kelimeyi uygun buldum) milletvekili Ruhi Soyer dostum beğenmediği dergi veya gazeteleri yumruk yumruk havalara kaldırarak tel'in duruşu ve söyleniş yapıyor! Sıra Akba-ba'ya geldi mi, gelecek mi, bilmiyorum henüz!..

dar açıldı ve bir ses:

«— Son altesse Imperiale la princesse Aşraf Pahlevi» diye gümbürdedi.

O gümbürdeye dursun, içeriye kara kalem, biçimli ve pahalı elbiseli bir hanımcağız girdi, elinde sekiz gergin kayışla ve her gergin kayışın ucunda sekiz adet köpekle... Köpeklerle de salonun bir köşesinde yemek verilmesi için ısrar etti... Ve sekiz hayvan «lâp lâp lâp» diye porsölen tabaklarda iştahla aş yaladılar...

Dost İran'a giden ve dönüşte ateşli yazılar yazan İlhan Selçuk ve arkadaşları!.. Keşke gitmenizden önce size rastlasaydım da, bu hikâyeyi anlatmış olsaydım, o zaman Tahtı tâvusun mücevherlerine o kadar takılmazdınız ters tarafından!..

Kutlama

Geçen hafta, İstanbul'un beşyüz dokuzuncu yıldönümünü kutladık.

Şu gecekonduyla kuşatılmış İstanbul'un.. Şu sokaklarından lâğım suları akan İstanbul'un.. Şu asfalt yolları çatlaklar, çöküntüler içinde İstanbul'un.. Şu susuz İstanbul'un.. Şu bakımsız İstanbul'un.. Şu İstanbulluluğu kalmamış İstanbul'un!

İstanbul'un beşyüz dokuzuncu fetih yılını kutladık, ha?..

Bari Fatih'in ruhundan utan-sak!

Turizm ve muhabir

Le Monde gazetesi, Türkiye'ye o-layları izlemek için (izliye bilene aş-kolsun) bir hanım-muhabir gönderdi: Bayan Buzoğlu... Kendisi Yunan asıllı... Bayan Buzoğlu'nun yazıları'nın «buz» renkte çıkacağını tahmin ediyorum. Pembe mi olsun?.. Olmaması için her şey yerinde, bayan Buzoğlu'nun peşin hükümleri, karşılaştığı acayıklar falan flân...

İlk acayiplik İstanbul'da başlıyor: Bayan Buzoğlu, konuk muhabirlerle verilen basın kartı peşinde... Kart geciktikçe gecikiyor... Sebebi ni ilk basın temsilciliğinden öğrenenler öğrenmiş... Karton tükenmişmiş!.. Basın kartları için kulanılan karton!.. Nihayet, o değerli ve nâdir karton bulunuyor ve gazeteci hanım «kartlanabiliyor!..»

İkinci acayiplik Antalya'nın bir oteline devam ediyor: Kadıncağız sabah erken kalkmış, kendi elceği-ziyle mutfaktan kahvesini almış... (Çünkü başkasının elceğizinden hayır yok! Bir kahvaltıda tam 12 bu-çuk lira tutuyor otelde!...) İkinci günü karşılaştığı otel idarecisine yalvarmış resmen: «N'olur, biraz süt, sütlü kahve içmek istiyorum...» Otel idarecisi dik dik buyurmuş: «Süt tükendi, sen de herkes gibi kahve içeceksin...»

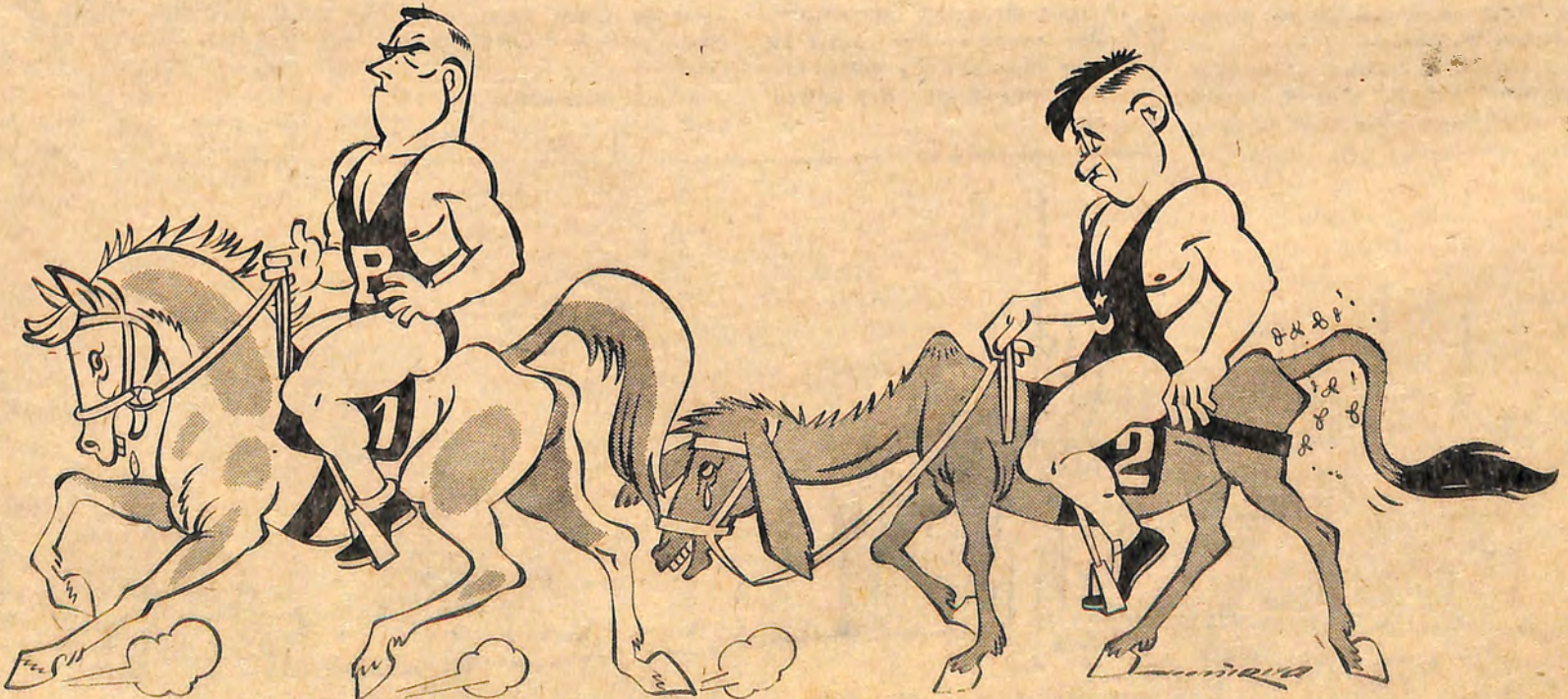
Sevgili okurlarım, işletmeciliğin bu yeni cinsi beni çok sardı. Sizi?.. Acaba Buzoğlu'nun çözüldü mü buz-ları?..

«— Ayol ne biçim hareket ediyorsun?» diyenlere de orijinal idareci cevap vermiş, dünyasından ve ah-retinden emin:

«— Allah Allah, ne var?... Hanım-cağız çok memnun kaldı. Giderken elimi bile sıktı!...»

Bak sen, memnuniyetin derecesine!.. «Elini bile sıkmış» hanımca-ğız. Şimdi Le Monde gazetesinde, toz pembe yazılar görmezsek Buz-oğlu imzasıyla, köpüreceğiz. Bayan Buzoğlu'nun peşin hükümleri bir

Balkan Güreş Şampiyonasında ikinci olduk. (Gazeteler)

— Allah kimseyi attan indirip eşeğe bindirmesin!

yana, karşılaştığı acaplıklara de hafiften bir pay bırakalım da, köpürmemizin köpükleri ufalsın!

Kuzum, niye idareciliğe, idare etmemek için yapılmış kişiler getirilir otellerde?.. Yalnız otellerde mi?.. Ama ben burda otellerden bahsediyorum sadece!

Anadolu Klübü

Uzun zaman politika, bu üçgen arasında mekik dokudu:

Meclis, Ankara Palas, Anadolu Kulübü. Geçen akşam Anadolu Klübünde yemek yedim. Atmosfer, içkili ve minyatür bir meclis atmosferiydi. Hava sıcaktı. Mültevekileri rahatlamak için ceketlerini çıkarmışlardı. HERNEDENSE, herkes kendi masasındakiyle meşgul oluyordu, masadan masaya lâf atıyordu. En çok sesi işidilen, altın dişli dostumuz Hasan Tez'di. Politikanın «zirveleri» girip çıkıyorlardı... «Her dem gülümser» Orhan Öztrak, oyun salonunu yemek salonuna tercih eden, «kırılçe Süreyya gözülü» Avni Doğan (bakışı daha yumuşak daha tâvizkâr Avni Doğan'ın) İlhami Sancar!..

Binaya girer girmez, nal kadar «dâvetkâr» olmayan yazılara tosluyordunuz: «YALNIZ ÜYELER GİREBİLİR... YALNIZ ÜYELER ÇIKABİLİR» diye...

Bu klübe, kurulduğu günden beri girenleri, çıkanları... ve.... bir daha giremeyenleri düşündüm nedense buruk buruk!

Nimet ARZIK

✱

Kapandaki

Zafer gazetesinde Zafer imzası ile yazılan bir yazıda:

«Adalet Partisi içinde baş gösteren ikilik devam ederse, İsmet Paşanın, A.P. lilerle makara ile oynar gibi oynaması işten bile değildir.» deniliyor.

Makara ile kim oynar? Herhalde kediden başkası oynamaz.

Eh, kedinin keyfi değiliz ya... İşter makara ile oynar, ister yakaladığı fındık faresiyle...

A.P. lilerle neden oynasın anlıyamadık... Oynasa oynasa 12 A.P. lilerin sözcüsü olan Kapanlı'nın kapama kim düşmüşse onunla oynar!

Gümüşpalanın lâfı

Behçet Kemal, bir gazetede «Geçen gün Akif'le Fikret kucaklaştı. Bugün Fatih'le Atatürk kucaklaşıyor. Arada Gümüşpala'nın lâfı mı olmalı?» diyor.

Lâfı olmamalı ama, oluyor. Hani lâf kıtlığında asmalar budayayım, diye bir lâf vardır ya... AF kıtlığı başladı mı, lâf bolluyor piyasada, biraz da AF bollassa da, lâf kıtlığı başlasa... O zaman ister istemez AF'dan başka lâfı olmayan Gümüşpala'nın lâfı da ağızda kalacak!..

— Vay canına, sahiden açılmış be!

Çok Oluyorsunuz!

BİR anne, bir kız, yahut bir oğlan doğurur. Henüz çocuk bile denmez ona. Bebeğidir. Büyür, iki yaşına gelir, az heceli kelimeler söylemeye başlar, gülücükler yapar. O zaman çocuk deriz. İlk okuldayken çocuktur. Orta okuldayken de çocuk... Gençlik, lisenin son sınıflarında başlar.

Atatürk olanca sevgisiyle, olanca coşkunluğu ile, bütün devrimleri, bütün zaferleri, bütün vatanı gençliğe emanet etti. Neden?.. Çünkü ihtiyarın gözü dündedir, gencin gözü yarında. Geçmiş günler bizim, gelecek günler onun!

Her yobazlık karşısında, her haksızlık karşısında gençliğin gösterdiği tepki, Atatürk'ün büyük emanetini onlara bırakmakta nasıl haklı olduğunu gösterir...

Bu sevgiyi, bu genç insanlar sevgisini her inanmışın kalbinde bulursunuz. Tefik Fikret Cumhuriyetin yirmi yıl gerisinden bu coşkun ümit ile haykırmıştı:

Âti senin, senin bu tecdütt, bu inkılâp, Her şey senin değil mi ki zaten...

Ama Fikret, ama büyük Fikret, kalbini, ümidini, her şeyini cömertçe verdikten sonra, bir tehlike görmüş gibi kaşlarını çatıyordu:

Her şey vadiadır sana.. Ey genç unutma ki, Senden de bir hesap arar âti-i müşteki!

Eğer bu iki mısraı bugünün duru Türkçesine çevirirsek, büyük şairin şu sert nasihatini duyarız:

«Ey genç, her şey sana emanettir.. ama unutma ki, «Şikâyetçi yarınlr, senden de hesap sorar!»

Gencin coşkunlukları güzeldir. Gencin coşkunlukları tatlıdır. Coşkunlukları da değil, taşkınlıkları bile..

Ama bu coşkunluklar, ama bu taşkınlıklar da nihayet bütün ölçüler üstü, bütün sınırlar üstü olamaz!

Şu iğrenç Kadeş olaylarına gelelim: Ne kadar politika edebiyatı ile salçalarsak salçalıyalım, altında nasıl çürümüş, nasıl kokmuş bir sarhoş leşinin yattığını biliyoruz!

Bu ağır suçlama, niçin Üniversite gençliğine karşı olsun?..

İstanbul'da, sanırım elli bin yüksek tahsil genci var... E, Kadeş, vapurunda kâh nâra, kâh göbek atan kaç genç varmış?.. Beş yüz!.. Yani, aydın gençler toplamının kaçta kaç?.. Yarısı mı?.. Değil!.. Dörtte biri mi?.. Değil!.. Onda biri mi?.. Değil!.. Ya kaçta kaç?.. Hesap meydanda. Yüzde biri!..

Yüzde bir dengesiz, yüzde bir zıppır, yüzde bir bozuk, her toplulukta bulunur!

Onun için, olayın pisliğini dema-

goji kreması ile yutturmak değil, o azın azı, o azınlığın azınlığı sapıkları ayıplamak, gerideki tertemiz, pırıl pırıl çoğunluğun, kırk dokuz bin beşyüz gencin şerefi için göze alınacak en güzel, en temiz vazife olurdu.

Diyelim ki bu cılk yara kapanmıştır... Sonra?.. Yeniköy Turizm gazinosundaki sarhoş kavgasına ne diyelim?.. Her gençlik eğlencesi, gece yarısından sonra mutlaka küfürle başlayıp yumrukla mı bitecektir?..

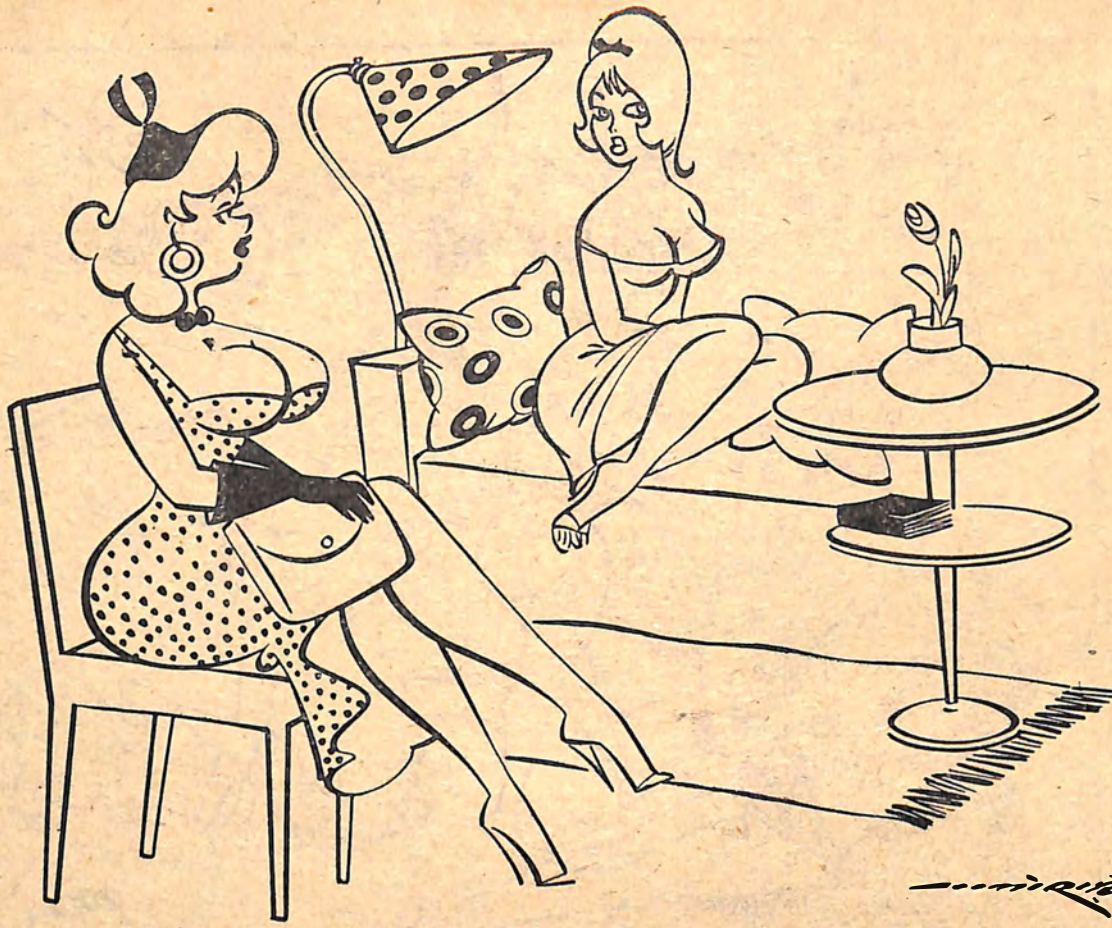
İki gün önce gazetelerde okudum: Bir ilimizin lise öğrencileri, sayın öğretmenleriyle çıktıkları kır gezisinde, yiyecek paketlerine sakladıkları içki şişeleriyle kafaları çekip... ne mi yapmışlar?.. Kendileri gibi bahar gezisine çıkan kız lise öğrencilerine saldırmışlar!..

Bunlar, dün şurada, bugün burada tekrarlanan bu olaylar, anaların, babaların, vatandaşların yüzlerini değil, kendilerine inanmış gözlerle bakan ümitlerimizin yüzlerini kızartıyor!

Çok oluyorsunuz baylar!..

Üniversite Yönetim Kurulunu, Millî Eğitim Bakanlığını ve hepsinden önce, aydın yüzü, aydın özlü gençlerimizi vazifeye çağırıyoruz: Atatürk gençliğine lâyık olmıyanlara lâyık oldukları ders vermek hepinizin saygı borcudur.

Yusuf Ziya ORTAÇ

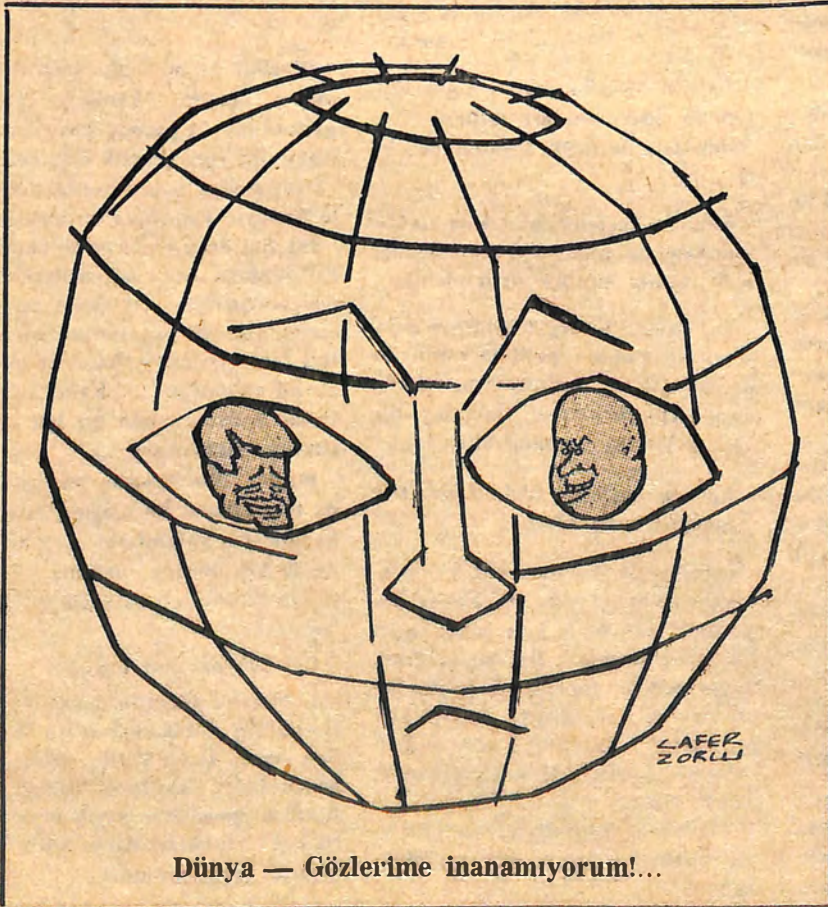

- Kocam olacak alçak beni bir aydır aldatıyormuş!
- Eh, sen de onu aldat...
- Elbeeet... Ben de bir senedir onu aldatıyorum!

Aşk evlenmesi!

Müzmin bekârlardan bir sarışın yıldızımız, o akşam oturduğu pansiyona gayet neşeli dönmüştü. Kendisini kapıda karşılayan pansiyoncu madama müjdeyi verdi:

- Pek yakında, çok yaşlı bir milyonerle evleneceğim..
- Madam'ın hoşuna gitmemiştii bu müjde:
- A benim tatlı, hoş kızım, dedi. Senin yaşta bir tazenin parası için bir morukla evlenmesi yakışık olmaz...
- Sarışın yıldız, lâfını kesti:
- Fakat onun yakışıklı, genç, esmer ve çok fakir bir şoförü var madam...

Dünya — Gözlerime inanamıyorum!...

Özentî!

Kulaktan dolma İngilizcesiyle melodi bestelemeye özenen Z. E. nin bir eseri! prova ediliyordu.

Saksafoncuların katılmadıklarını görünce orkestra şefine çıkıştı:

— Yahu görmüyor musun!. Ne-fesli müzik âletlerini çalanların hiç biri provaya katılmıyor?!

Orkestra şefi pişkinlikle cevap verdi:

— Esnemekle üflemeyle bir arada yapmaları mümkün değil de ondan...

#

Kayıp kadın!

Adamın karısı kaybolmuştu. Elinde bir fotoğrafıyla semtinin karakoluna gidip komisere yalvardı:

— Çok rica ederim komiser bey, karımı çabuk bulun!..

Komiser, kaybolan kadının fotoğrafına dikkatli dikkatli baktıktan sonra kocasına hayretle sordu:

— Neden?!

#

Demez olur muyum! ;

Hâkîm, esmer genç kadına sordu:

— Sanık, üç kere mahremiyetine tecavüz etmiş, buna karşı hiçbir şey diyemedin mi?

Genç kadın, mâsum bir tavırla karşılık verdi:

— Demez olur muyum bay hâkîm, ilk tecavüzüne karşı geldim!..

İki film yıldızımız bir kokteyl partisinde bir köşeye çekilmiş dedikodu pıyrolardı:

- Duydun mu, Jale tekrar kocasıyla barışmış!..
- Evet duydum. Neden acaba?
- Adamcağızın artık yalnızlığa, mürumiyete alıştığına kanaat getirdi ondan...

#

Bir yerli film sahnesi çevriliyordu.

Rejisör, genç artistlerden birine bir sopa vererek:

— Bundan sonraki sahnede bunun baş artisti dögeceksin... Dedi.

Genç artist ileri atıldı:

— O zamana kadar sabredemeyene bana küfretti, onu şimdi dögeceğim!

#

Çok para kazanan güzel kadın artistlerimizden biri, yeni yaptırdığı villasını arkadaşlarına gezdiriyordu. Bahçede yanyana iki havuz vardı. Biri dolu olduğu halde öteki boştu. Bunun sebebini soranlara, güzel artist yerli Altan Erbulak cevap verdi:

— Dolu olan yüzme bilenler için boş olan da bilmiyenler için...

— Vallahi billâhi benim sende

Tanınmış bir artistimizin hâtura defterinden:

... Bir zamanlar çok sıkıldım... Bu derdimi bilen samimi bir arkadaşım bana şu tavsiyede bulunmuştu: «Sıkıldığın bir kimse ile konuşmak istediğin zaman, onu karşında çıplak olarak tahayyül et, o zaman onu küçümser, kendinde onunla konuşmak cesaretini bulursun.»

Bir gün iş adamlarından birisiyle konuşmak istedim, yine sıkılganlığım tuttu, yapamadım, aklıma arkadaşımın tavsiyesi geldi. Onu tatbik ettim, adama ilk sözüm şöyle olmuştu:

— Beyefendi, neden pantolonunuzu giymediniz?..

Rejisör, eve gelir gelmez, karısına sordu:

— Karnım çok aç, yemek hazır mı?

— Hayır.

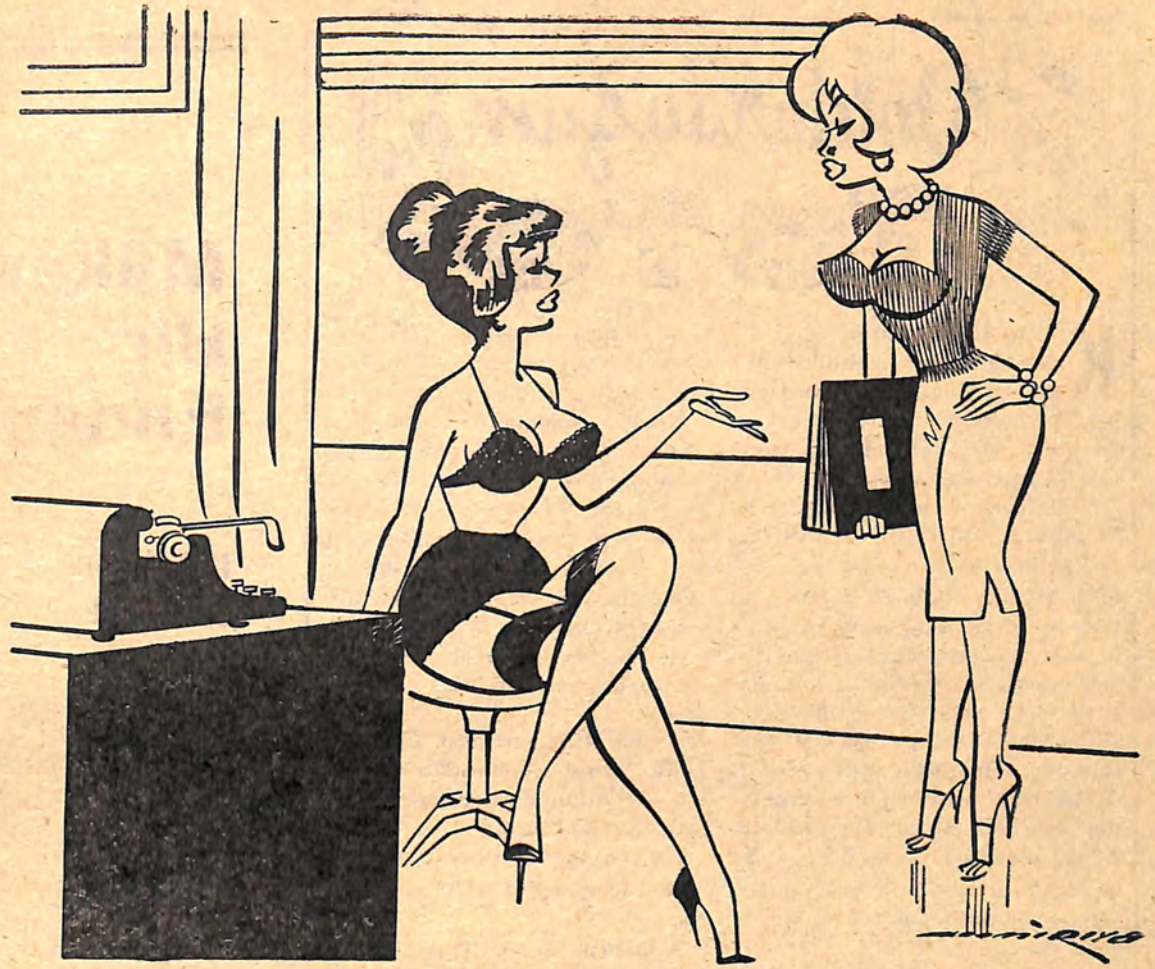
— Öyle ise lokantaya gideceğim...

— Canım, on dakika bekliyeceğimsin?

— On dakikada yemeği mi hazırlıyacaksın?

— Hayır, giyinip seninle lokantaya gideceğim.

S. M. Y.

— Patronun işleri bozuldu.. Alacaklıları susturmak için, bak nelere katlanıyorum!

Şarabın faydası!

Fabrika müdürü, depo memurunun odasında damacana ile şarap bulundurduğunu öğrenince onu, yanına çağırttı ve:

— Sen su yerine şarap içiyormusun doğru mu?

— Evet efendim.

— Fakat bu senin sıhhatine dokunmuyor mu?..

— Bilâkls çok faydası oluyor efendim, düşünün bir kere damacanayı iki kişi kucaklayıp zorla içerye soktuk. Onu içtikten sonra şimdi tek elimle damacanayı havaya kaldırıyorum.

#

Terfi sebebi!

Yaşlı memur, nihayet kalem şeffliğine terfi etmişti. Onu tebrik eden daire arkadaşlarından biri sordu:

— İbrahim bey, terfi etmek için ne yaptın?

Yaşlı memur, safiyetle cevap verdi:

— Yıllardanberi bir şey yaptığım yok vallahlı..

#

Namus!

Yolda iki arkadaş konuşuyorlardı:

— Yahu insanlarda namus, vicdan kalmadı. Herifin biri bana bugün kalp bir on liralık yutturmasın mı?..

— Peki, sen ne yaptın onu?..

— Kasaba verdim..

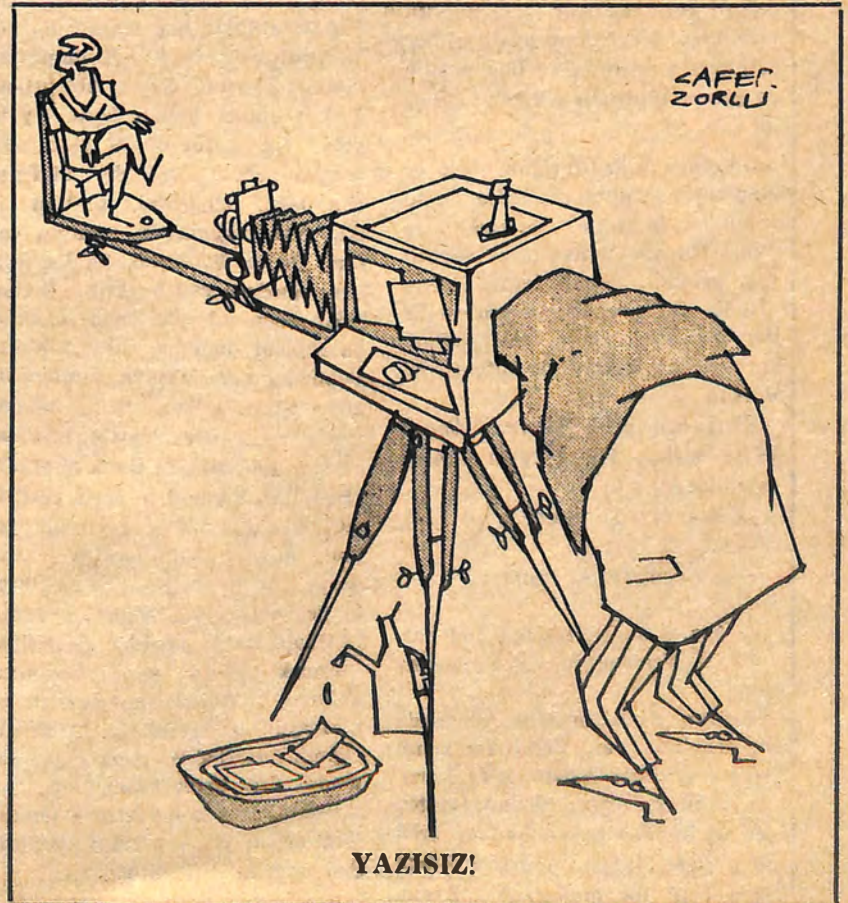
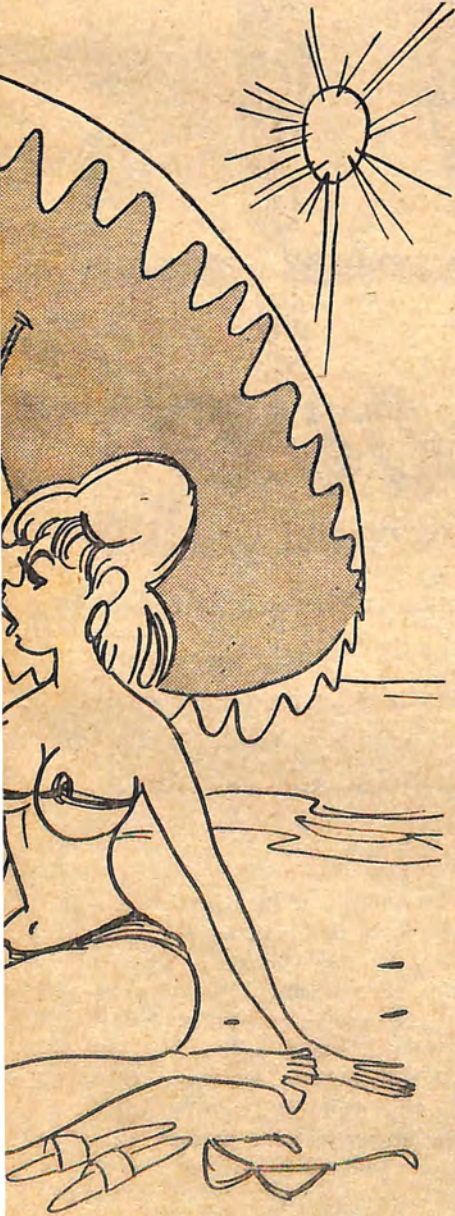
İstiridye salatası

Tanınmış doktorlardan O. O. bir yabancıнын tertip ettiği monden bir suvarede yanına düşen hastalarından birine ıstiridye salatası ikram ediyordu. Kadın:

— Doktorcuğum, dedi; bu ıstiridye salatasının gerçi lezzeti çok hoş ama hazmı çok zor doğrusu. Siz ne dersiniz? Bu salatayı seviyor musunuz?

Doktor kadıncağzın tabağına bir kaşık salata daha koyduktan sonra:

— Seviyor musunuz ne demek, dedi; ben bu salataya neler borçluyum bilseniz!..

YAZISIZ!

izli hiç bir şeyim yokkocacığım!

KARDEŞİM Abüzittin, Senden haber getirdiler. Ay-lar var, niye mektup yazmadı diye küsmüşsün.. Haklısın.. Lâkin, başımdan geçenleri anlatınca emi-nim ki bana hak vereceksin.

Hani, daha çocukken beraber o-turduğunuz mahalleyi hatırladın mı? Bizim evin tam karşısında Sı-dıka teyzeler otururdu. Hani, ma-hallede doktorculuk oynarken öte-ki kızlar «hasta» olmak istemezler di de çarnâçar, hep Sıdika teyzenin sıksa kızını muayene ederdik Abü-zittinciğim.. Hani, bir gün Zeki am-caların kömürlüğünde siz ikiniz doktorculuk oynarken ben gelmiş-tim de «Ulan yeter! Hep sen mi doktor olacaksın, az da biz muaye-ne edelim» demiştim de birbirimizin gözünü morartmıştık Abüzittinci-ğim.

İşte şekerim, tâaa seneler sonra, bir gün sokakta gezerken Sıdika teyze ile karşılaşmıyayım mı?.. He-men beni tanıdı. Boynuma dolandı. Yanında da bir kız... Yemede bak, bak yalan... Sıdika teyze, «Kız, Ha-tice... Ağabeyini tanımadın mı?» de-yince, anladım ki o, bizim sümüklü Hatice... Bi büyümüş, bi gelişmiş sorma. Her neyse kardeşim uzat-mıyalım, Sıdika teyze «Ne iş tut-tun?» deyince «Gazetecilik tuttum» dedim. İlk, «Aman oğlum, tuta-cak başka bir şey bulamadın mı?» dediyse de sonra «Benim kız toto'-nun hastası oldu. Her hafta avuç dolusu para yatırıyor. Yedi bile tut-turamıyor. Ne olursun ağabeyi, sen gazetecisin anlarsın... Eve gidelim de şunun totosunu doldurur» de-di.

Bilirsin Abüzittinciğim, ben çe-kingen bir adamımdır. Elâlemin to-tosundan bana ne? Söylemek iste-dim... Olmadı. Sıdika teyze dayattı. Eve geldik... Sıdika teyze kızına «Hadi,» dedi, «ağabeyini buraya ka-dar getirdik... Daha fazla zahmet vermeyelim. Çıkart da totonu dol-dursun...»

Kızda acayip bir hal var... Annesi böyle deyince hiç hareket etmedi, öyle durdu.

— Kız nerede toton?...

—

— Kız, çıkartsana totonu...

—

— Aaa, deli... Ne dikiliyorsun kar-şımda ...Versene totonu ağabeyine kız!

Baktım Abüzittinciğim, durumda bir acayıklık var. Belki kız kendi başına oynamak istiyor. Lâfa karış-tım: «Sıdika teyze,» dedim, «zaten ben de bundan pek anlamam. İyisi mi o gene bildiğini yapsın.» Sıdika teyze beni hiç dinlemedi... Kızına takazaya devam etti:

— Gözü kör olasıca... Bırak da ağabeyin doldursun işte... Sonunda belki bir şey çıkar...

Kız hâlâ oralı değil. Yanakları al al olmuş, omuzlarını kaldırmış, ba-kıyor... Sıdika teyze:

— Burası kalabalık, belki ağabe-yinin akli karışır. İsterseniz içe-rdeki odaya gidin de orada doldur-sun...» deyince kız, nasıl olduysa o zaman konuştu:

— İstemiyorum anne, dedi, ben totoyu gene Hamdi ile dolduraca-ğım.

Hamdi, kızın nişanlısı imiş. Her hafta beraber oynuyorlarmış ama bir şey tutturamıyorlarmış. Sıdika teyze hiç dinlemedi:

— Kız ağabeyini işinden ettik, bu-raya kadar getirdik... Hadi çıkar şunu da..

— Çıkartmam...

— O ne biçim lâf kız... Çıkart-mam olur mu? Bekletmesene ağa-beyini...

— Utanıyorum anne...

— Kızım utanacak ne var bunda .. Çıkart totonu... Gidin içeri... Kıpı-yı da kapayın... Oooh!... Güzel gü-zel doldurun kızım!...

Uzatmıyalım kardeşim, kız diret-tikçe Sıdika teyze directti, Sıdika teyze directtikçe kız directti... Bir şey değil arada ben ezilip büzülü-yorum... Sıdika teyze, «Hamdi de-nen adamda iş yok... Dolduruyor dolduruyor, bir şey çıkmıyor... Bir de ağabeyin doldurursun» diyordu. Kız da «Olmaz, hep Hamdi ile dol-duruyoruz... Sonra uğurumuz bo-bulur» diyordu. Neyse Abüzittinci-ğim, sonunda Sıdika teyze galip geldi. Kız içerki odaya gitti... To-tosunu getirdi. Ben de, bildiğim-den değil, gelişigüzel, oralara bir, iki, sıfır, aklıma ne geldiyse yaz-dım. Sonra kardeşim, Sıdika teyze beni uğurladı, evden çıktık... O günü takip eden iki gün daha sokaklar-da sağlam halimle dolaşabildim. Üçüncü günün akşamı karşıma bir adam çıktı. «Ulan,» dedi, «namus-suz herif... Bizim kızın totosunu sen mi doldurdun?» Daha ağızımdan «Ben» lâfı çıkmadan herif üzerime yürüyüverdi. «Can kurtaran yok mu... Adam öldürüyorlar... İm-daaat!» diye bağırdımsa da, etraf-takiler yetişinceye kadar, kerata beni altı aylık dövmüş kardeşim...

Ancak altı ay sonra boynumu, kolumu, parmaklarımı hafiften oy-natmaya başlayabildim Abüzittin-ciğim... Herhalde, bana niçin yaz-madın diye artık küsmezsin...

Mektubuma son verirken tanıdık-lara selâm eder, gereken yerlerin-den öperim Abüzittinciğim...

Rıza GÜNEŞ

Mükemmel Bir Endam!

İlkbaharın
En rahat
En zarif
Kıyafeti

KAZOVA
Mamulâtı
MERSERİZE
PANTALON
ve
BLUZLAR

İNANILMAYACAK
DERECEDE
UCUZ FİYAT

Kazova
Giyimde zerafet yaratır

Mamullerimizi Kazova Mağazalarından
ve Büyük Duhaşiyecilerden İsrarla Arayınız

İlançılık — 4214 - 90

Yeni bir tedavi usulü!

Son günlerde karısı çok sinirli olmuştu .Adamcağız karısını yatıştırmak için her çareye başvurduysa da bir netice elde ede-medi. Sonunda karısını bir sinir doktoruna göttürdü...

Doktor, karısına bazı sualler sorduktan sonra birdenbire ye-rinden fırlayıp kadını kollarının arasına aldı ve öpmeye başla-dı. Doktorun bu tedavi usulü çok tesirli olmuş, kadın, eski can-lılığına, neşesine kavuşmuştu. Doktor, kadının kocasına, «Gör-dünüz ya!.. Ne kadar basit değil mi?» dedi. Sonra devam etti:

«— Tamamen iyileşmesi için karınızı, haftada üç defa, salı, perşembe ve cumartesi günleri muayenehâneme getiriniz...» de-yince, kadının kocası itiraz etti:

«— Doktorcuğum, salı ve perşembe günleri müsait, ama cumartesi günleri maça giderim...»

✱

Radar Reklam 19

Bir Fıkra Anlatır mısınız?

Bir kazadır olmuş!

Köy papazı bir oduncuya, evine odun getirmesini tembih etmişti. Adamcağız bir el arabasıyla odunu getirir. Hizmetçi kadın kapıyı açarak kendisini avluya alır ve odunluğunu göstererek oraya yerleştirmesini söyler. Oduncu getirdiği odunları içeri atarken bir tanesi nasılsa elinden kurtulup alt kat camlarından birini kırar. Fena halde mahçup olan oduncu evine gelince küçük oğlunu çağırır:

— Beni dinle, der. Papaz öğleden sonra okula gelecek, şayet sana bir şey sorarsa, «Babam mahsus yapmadım, boşaltırken bir kazadır oldu, diyor» dersin, anladın mı?

Öğleden sonra okula, din dersine giden papaz, oduncunun oğlunu kaldırıp sorar:

— Seni kim yarattı?

Çocuk kekeliyerek cevap verir:

— Babam efendim... Mahsus yapmadım, boşaltırken bir kazadır oldu, diyor.

Şadi ENEZ

Enayi miyim!..

Vakit gece yarısı idi... Adamın biri, karanlık ve تنها bir sokaktan evine dönüyordu... Tam bir köşeyi döneceği sırada, iki karaltı üzerine çullanıverdi.

Ancak yarım saatlik bir mücadeleden sonra, hırsızlar adamı alt ettiler. Fakat adamın üzerinden birkaç çıkı iki buçuk lira para çıktı. Buna fena halde bozulan hırsızlardan biri:

— «Ulan, sen bizden daha zilmişsin!.. Yarım saattir bu iki buçuk lira için mi böyle yığıtçe dövüştün?» diye sorunca... Adam:

— «Yok yahu enayi miyim... Ben sizi, ayakkabımın içinde sakladığım 500 lirayı aradığınızı sanmıştım...» diye cevap verdi.

Erdoğan ERCAN

Milletler Gülüyor

Kocaman Lâflar

Kötümser, hafta sonu tatilini bir iyimserle geçirmiş olan kimsedir. Marcel AYME

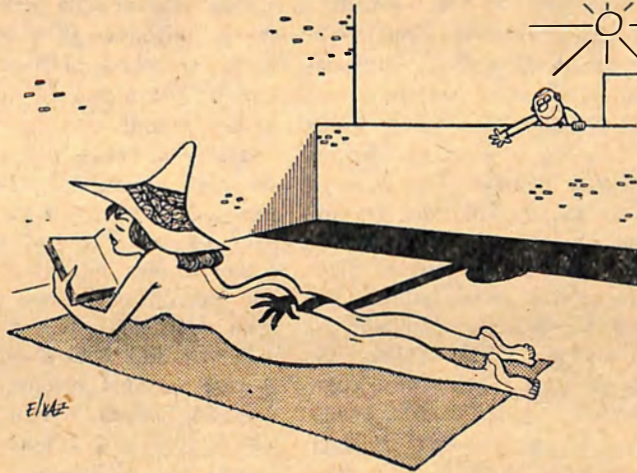
Siz ki eski Parisi tanırsınız; bu kadın kimdir.

Tristan BERNARD

Fakirlerin elektroşoku, arkasına bir tekme yemektir.

İyimser, bir seyahatten dönüp evindeki tablada puro izmaritleri bulduğu zaman karısının puro içmeğe başladığını düşünen kimsedir.

Sadık bir erkekle, sadık olmayan arasındaki fark; birinin nemadet hissi duymasıdır.

YAZISIZ!

Rol

Bir film yıldızı, sahne artistlerimizden N. nin şöyle öğündüğünü işittim:

— Yıllardır sahnedeymi, bir kere bile rolümü unutmadım şimdiye kadar...

Genç film yıldızı bu öğrenmeye dudak büktü:

— Ne olmuş yanı; benimse seyircilerimden hiçbirisi şimdiye kadar rollerimden hiçbirini unutmadılar!..

Alışkanlık

Evlenme töreninden sonra biri, orta yaşlı damada sordu:

— Karınızın ilk izdivacı değil, öyle değil mi?

— Evet!

— Siz ikinci kocası mısınız?

— Hayır, beşinci kocasıyım.

— Beşinci mi? Aman yârabbi; fakat... Siz artık karınıza göre bir koca değil, bir itiyatsınız!..

— Bu sefer beni soyup daha iyi muayene etmeniz için ücretinizi arttırıyorum.

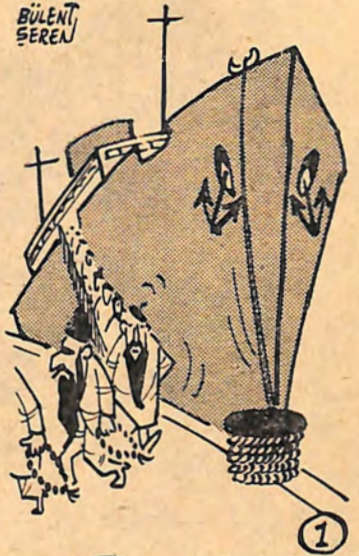
Tahkikat!

Tristan Bernard, pek te iyi tanınmayan bir adamla evlenmeğe karar vermek üzere olan tanıdığı bir bayana şöyle diyordu:

— Sizi ikaz etmem lâzım; zira nişanlız hakkında herkes sizin bilmediğiniz birçok şeyler biliyor!..

Kadıncağız hiç bozulmadan cevap verdi:

— Ziyanı yok! Ben de onun hakkında herkesin bilmediği bir sürü şey biliyorum.

Hac dönüşü!

PEMBE

Sermet Muhtar Alus

MAŞLAHLI

HANIM

— 24 —

Ebuzarif bey, (bir dakika müsaade!) diyerek yanımızdan kalktı; su dökmek bahanesiyle deniz kenarına doğru yürüyor; (gel!) diye arabacıya da işaret ediyor. O da, hayvanların başından ayrılp uzaklaştı.

Beyin maksadı, kendi kendilerine görüşüp karar versinler diye bizi yalnız bırakmak.

Ayşe hanım, bir sigara yaktı. Gözlerini aç aça, durmadan dizime çimdik atıyor, söyleniyor:

— Kız, deliliğin âlemi yok, kabul edelim. Acıbadem'deki evin üç aylığı işledi de dördüncüsü bile girdi... Benim Üsküdar'daki ev sahibi çırakmanlara çıkıyor... Bakkal, kasa, sütçü kapıyı aşındırıyorlar... Arabacı deli İbrahim'in on iki meci diyesini unutma... Baksana Ebuzarif beyin haline, senin derdinden seyyah. Yüzünü görüp bir çift lâkırdı etmeğe razı. Karşımızda otururken, dikkat ediyordum. Dizlerini bile uzatmıyor da, derli toplu, edepli edepli oturuyor... Elini bile tutturmasan gene boyun eğecek.

Kulağıma da fısılıyordu:

— Beğendiğin gibi bir delikanlı bulursan gene gizlice gönlünü eğlendir; meramin elinden ne kurtulur?

Haydi, peki deyip razı olayım. Ya sonu çapanoğlu çıkarsa...

Adama boşu boşuna mı, Çamsakızı lâkabını takmışlar. Tutkal gibi yapışsın...

Onu da geçelim, şimdi, celbetmek için, elbette yüziime gülecek; kölenizim!... bendenizim!... diye göz boyayacak... Ya muameleyi değiştirirse, ya kazaklığa kalkıp başıma belâ olursa...

Ebuzarif bey, yaklaştığını belli etmek için, (öhö!.. öhö!) ederek yürüdü; gene karşımıza oturdu.

Elpençe divan durur gibi kollarını önüne kavuşturmuş, boyuna, (İffetpenahımın iradesine muntazırım!) sözünü tekrarlamada.

Ayşe hanım, güya benden gizli söylüyormuş gibi kulağına eğildi. Şunları fısırlarken hep işitiyordum:

— Benim yavrucuğum şimdiki hanımlardan değildir. Tecrübesiz, mahcup, mâsum bir tazedir. Belki inanmazsınız, billâhi on dokuzuna geçen aralık ayında girdi... Düğün dönüşü olduğu için başı da tutmuş,

çatlıyacak gibi ağrıyormuş... Siz hiç merak etmeyiniz, ben onu razı edeceğim. Yalnız yarına kadar müsaade buyurunuz. Oyalamak için söylüyorsam oğlum Rıza'yı tenesirde göreyim. (Rıza büyük hareket senesi, beş yaşında ölen çocuğu). Yarın akşam, Abdülgaffar ağa, Acıbadem'e kadar zahmet etsin; ev sahiplerinden yabancı biri çıkarsa, enişte beyin üvey oğluyum deyip beni görsün; size hayırlı havadisi getirsinsin...

Yoğurtçu köprüsüne kadar beraber gittik. Ebuzarif bey orada indi; araba bizi eve kadar getirdi.

Kapıdan içeri girer girmez, Kanarya boynuma sarılmış, bir yanagımı bırakıp ötekini öpüyor.

— Ayol, diyor, sen benim gözümlün içine baksana, ben budala mıyım? Tayfur'un boynu bükük duruşu, yaşlı mendili koklayışı, (Çeşmi mahmur) unu üstüste çaldırışı yapmacık... Kabahat hep onun. İyisi mi, ona inaden arabin yüzüne gülerim, saltanata konup onu çatır çatır çatlatırım... Yüziime gülelim diyorsam dünden fitmişiz gibi konuşacak değiliz... Önden elbette kendimizi naza çekeceğiz... Bakalım Hacı Fıfış kesenin ağzını açsın, serpiştirmeğe başlasın... Tekliflerimizi edelim, işi sağlam kazağa bağlayalım... Ne cariyesin, ne de esir; gözü bağlı emir altına girmek katıyen olmaz... Sen razı olsan ben olmam... Alimallah arabin yakasına yapıştım mı ot bulunmayan yerde ona dokuz araba ot yoldururum...

Başında zangoç kesilmeyecek, seni serbest bırakarak, bir dediğini de iki etmeyecek... Yağma mı var?... Piliç gibi kız kolay kolay kör felâhın yüzüne güler mi?...
★

15 Mayıs

Bu gece de, gözüme uyku girmiyen gecelerden biri oldu. İki kirpiğimi kavuşturmadım; sabaha kadar yatağın içinde o yandan bu yana döndüm durdum. Kaç kere kalktım oturdum; kaç defa pencereyi açıp kapadım.

Tuhaf değil mi, Tayfur'un evlenişine içimden hâlâ inanmak gelmiyor. Düğününe gittiğime, onu karısıyla kolkola gördüğüme inanmıyorum; rüyaymış da uyanmışım zannediyorum.

Billâhi bu çocuk deli. Hâlâ ben de gönlü varmış da niçin ayak altına aldı, çiğnedi? Niçin koltukta, içini çekerek, (Çeşmi mahmurun sebeptir) diye mırıldanıyor? Niçin kül gibiydi, her tarafı titriyordu?

Ya selâmlıktaki hali, sazın yanındaki vaziyeti... Beni karşıdan görür görmez benzinin uçması, şaşkına dönmesi, siyah kenarlı mendilini yüzüne götürmesi, (Çeşmi mahmur) unu üstüste çaldırması...

Lâkayt bir erkek bunların yüzde birini yapmaz; yapmak aklına gelmez... Demek beni hâlâ seviyor.

O halde bu çılgınlığı niçin etti, niçin evlendi?

Tatar suratlı babasının, hamam natırı kılık anasının ısrarı desem, benim bildiğim Tayfur bu derece

emir kulu değildir. Boyunduruk altına girmez, kendi bildiğinden şaşmaz.

Sebeb düşünüyorum, bir tane bulamıyorum... Deli olmak işten değil.

Tayfur, eni konu unutmuştum. Hattâ köşkünün kapısından girerken, düğününün kalabalığına katılırken, yatak odalarını seyrederken bile tüyüm kıpırdamamıştı. Öbür seyircilerden zerre kadar farkım yoktu. Lâvabolarının önünde saçlarımı düzelttim. Çantamı açıp pudra, lâvanta sürdüm. Yenge hanımdan firkete isteyerek arka topuzumu bile yeniden yaptım.

Merdîvende beklemenin hiç lüzumu yoktu. Nereden aklıma esti de durdum, yakınına sokuldum, o sözlerine meydan verdim. O dakika, niçin köşkten kaçmadım? Bahçeye çıkmanın, selâmlığın önüne gitmenin, bir daha yüzünü görmenin ne lüzumu vardı? (Çeşmi mahmurunu) orada da işitmeğe, sebep ne idi?

İçime yeni baştan ateşi soktum.

İstiraplı gecelerde sabah olamıyor, karanlıklar sıyrılıyor, aydınlık basamıyor. Zaten bilirim: Gece, muhtariplere karşı çok muannittir. Şafak henüz sökmeğe başlamıştı. Şezlongtan kendimi attım.

Kararım karar: Kıyamet kopsa Tayfur'a bir mektup yazacağım, hepsinin sebebini soracağım. Açıkça söyleyin: Hakikaten beni seviyor mu, sevdiği için mi bunları yapıyor, yoksa eğleniyor mu? Maskarası mı oldum?

Şimdiye kadar, iki satırla niçin sormadığıma hayretteyim. On beş gün evvel bunu hatırlamamak budalalık değil mi?

Üç kelime, yani (beni sevmiyor mu idin Tayfur?) kâfi.

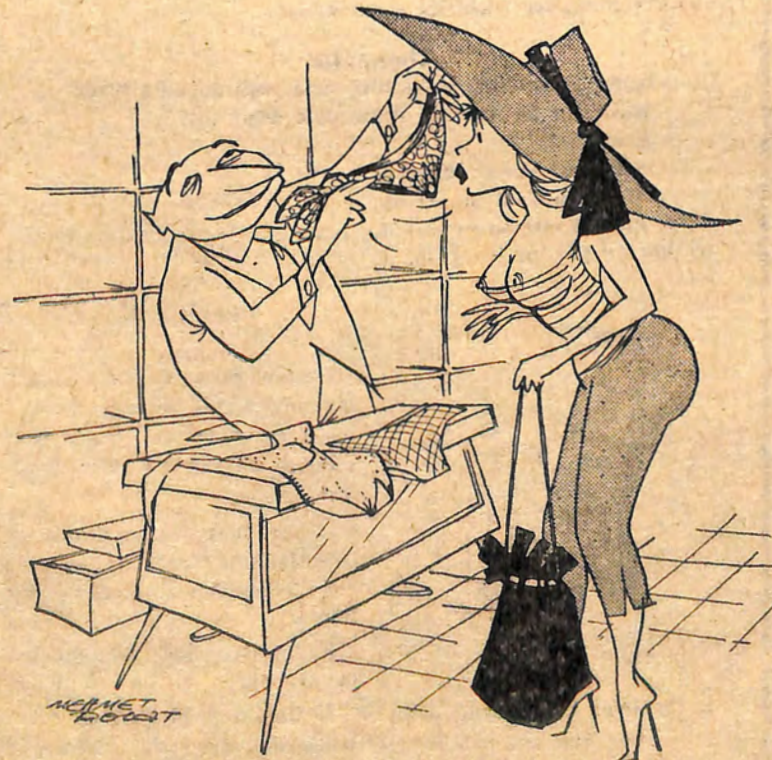
Konsolun çekmesini çekmişim... Kurşun kalem, kâğıt bulmuşum... Pencerenin önünde, yazmış yazmış, buruşturmuşum.

Zarfa koyup yapıştırdığım mektubun müsveddesi işte avucumda, sımsıkı tuttuğum şu satırlar:

«Tayfur Şani bey,

Düğünüze, herkes gibi, vakit geçirmek ve eğlenmek için, ben de geldim. Şani paşa hazretlerinin mahdumu âlileriyle Topaç Molla beyin kerimeleri hanımefendinin velimeleri, şüphesiz ki hayli meraklı olacaktı.

(Devamı var)

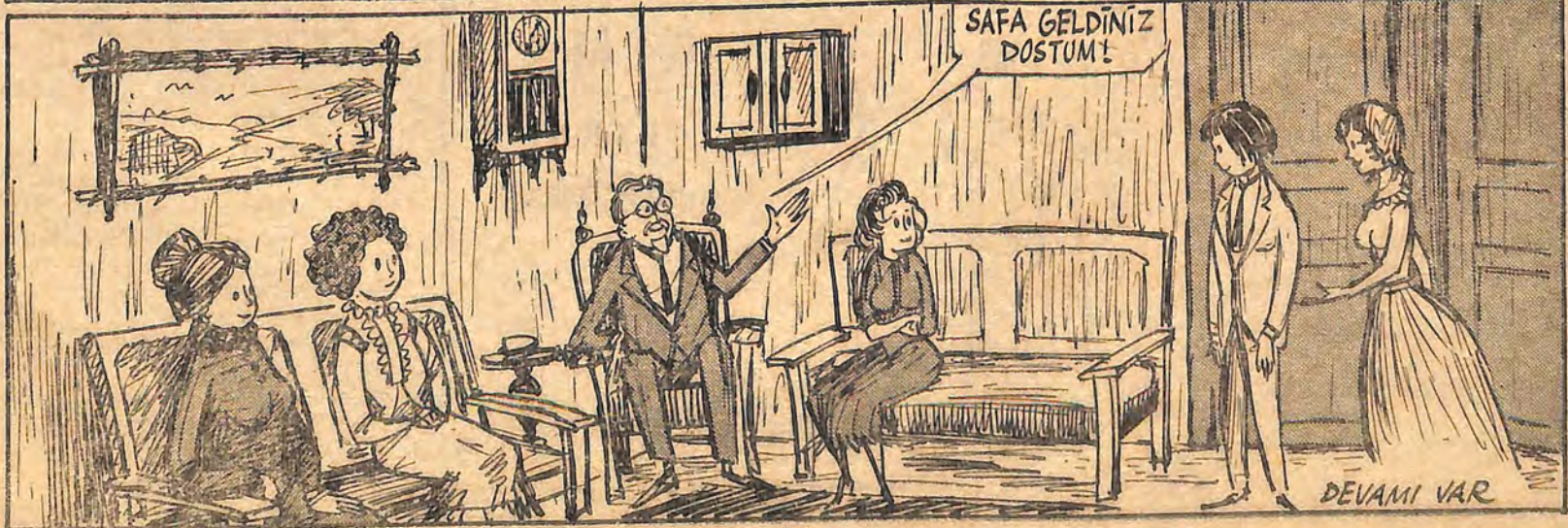
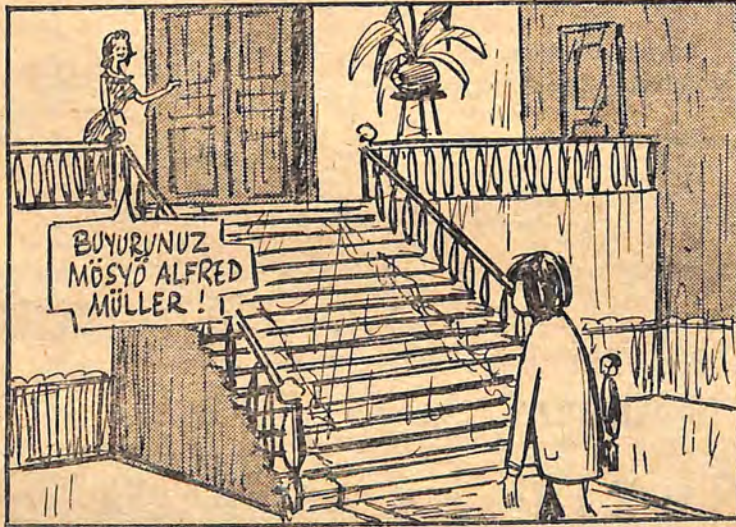
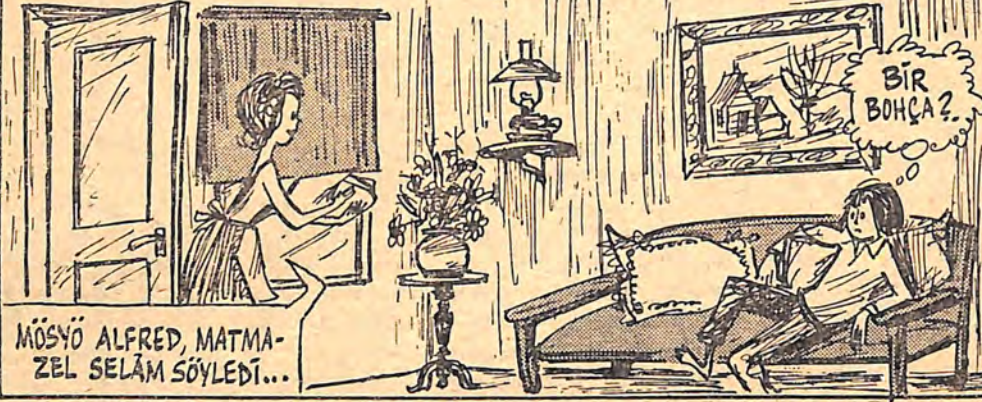
— Emin olun bayancığım, bu mayo sizi çok açacak!...

bir çalgıcının seyahati

cizen:

BÜLENT
SEREN

ERTESTİ GÜN USTA KARO Çİ-
ÇEKLERLE UĞRAŞMAYA GİT-
MİŞ, ALFRED YALNIZ BAŞI-
NA VAKİT ÖLDÜRÜYORDU. 14

— 37 —

Her şeye rağmen tebessümün aydınlatığı çehre de hoştu. Muntazam gümüş gibi saçlarıyla büyük bir tezat teşkil eden bir çehreydi bu. Adam kırk yaşından fazla da durmuyordu.

Mr. Bossart, «Yalnız mısın?» diye sordu.

— «Evet. Trene yetişmeden evvel bir iki kadeh bir şey içeyim diye düşündüm. «Barbara'ya baktı, sonra bara gitmek için döndü.

Mr. Bossart yana doğru çekildi. «Bizimle otursana.»

— «Peki.» Barbara'nın yanına oturarak, genç kadına hafifçe tebessüm etti. Tebessüm hafifti fakat yine de Barbara'nın dikleşmesine sebebiyet verecek kudretteydi.

Mr. Bossart, «Barbara Lemont... Sidney Carter,» dedi.

— «Tanıştığımıza memnun oldum.»

Barbara yavaşça cevap verdi. «Teşekkür ederim.»

Mr. Bossart, «Fabian'ın senelik partisindeydik,» diye güldü. Sanki Sidney Carter'i Barbara'yla aralarında bir şey olmadığına ikna etmek istemiş gibi de bir hâli vardı.

— «Ya? Parti nasıldı bari?»

Mr. Bossart, «Fevkalâdeydi,» dedi. «Fevkalâde.»

Barbara lâkayt bir tavırla ilâve etti. «Çok güzeldi.»

Sidney Carter, «Biz bu sene parti vermiyoruz,» diye başladı. «Memurların partiden benim kadar nefret ettiklerini anladım. Bu yüzden partiden vaz geçip, onlara büyükçe birer çek verdim, oldu bitti. Neyse bizim memurlar birbirleriyle iyi geçinir. Fakat bazı bürolarda Noel'i yumruk yumruğa gelmeden nasıl geçirdiklerine şaşıyorum.»

Barbara güldü.

Sidney Carter ona sordu. «Siz Fabian'da ne yapıyorsunuz?»

— «Yumruk yumruğa kavgadan gayri mi?»

— «Evet.»

— «Amerikan Kadını Mecmuası'nın Güzellik kısmını idare eden hanımın muaviniyim. Daha doğrusu dündenberi...»

Mr. Bossart atıldı. «Artık ona, Wonderful parfümünden bahsedebilirsin Sidney.»

— «Wonderful parfümünden mi? Sizin mi o?»

Sidney Carter başını salladı. «Hayır... Sadece reklâm yapıp parfümü satmağa çalışıyoruz. Müşterilerimizden biri o.»

O esnada Mr. Bossart, kalkarak tuvalete gitti.

Sidney Carter'le yalnız kalan Barbara adama ne söyleyeceğini bilmiyordu. Dudağını ısırdı. Bir gençle gezmeye çıktığı zaman söylediği alelade şeyleri bu adama tekrarlayamazdı. Zira adam evliydi, koskoca bir reklâm acentasının sahibiydi... Bir arkadaşına söyleyeceği kibar sözleri de Sidney'e söylemesi doğru değildi. Zira adamın gözlerindeki pırıltı ve tatlı tebessümü, Barbara'nın sıkıntılı, ümitsiz gesini değiştirivermişti.

Sidney, «Amerikan Kadını Mecmuasına Wonderful'un bir ilânını koyabiliriz,» dedi. «Ne dersiniz?»

— «Tabii.»

— «Ciddi söylüyorum. Orada çalıştığınız ve Umum Müdür Muavinlerinden biriyle de gezmeye çıktığınız için hemencecik, «Evet» demeyin. Sizin bir kadın olarak ne düşündüğünüzü anlamak istiyorum.»

Genç kadın o kadar şaşalamıştı ki, ters şeyler söyleyeceğini bilmesine rağmen kendini tutamadı. «Mr. Bossart'la o mânada gezmeye çıkmış değilim. Tam mânasiyle kadın da sayılmam, henüz yirmi bir yaşıdayım.»

— «O halde bana bunlara göre cevap verin.»

Barbara da dayanamıyarak gülmeğe başladı.

— «İkinizin eğlenceli vakit geçir-

Genç Kız

Yazarı:
RONA JAFFE
Çeviren:
GÖNÜL SUVEREN

diğine memnun oldum,» diyen Mr. Bossart tepelerine dikilmişti. Karanlık salonda twidli bir hayaleti andırıyordu. Barbara'nın yanına, eski yerine oturdu ve saatine baktı. «Yavaş yavaş gitsek mi?»

Barbara istemiye istemiye, yavaşça, «Evet,» dedi.

Dışarıda sokak karanlık ve serindi. Barbara insanda şehirde değil de kırdaymış hissini uyandıran soğuk ve temiz havayı içine çekerken, karşıda bir taksi belirdi. Mr. Bossart işaret edip, arabayı durdurdu. Sonra da kapıyı açarak:

— «İlk taksiyi sana bırakalım, Barbara,» dedi. Genç kadının omuzunu okşayarak ilâve etti. «Eve sağ salım git. İyi uykular... Noel'in kutlu olsun.»

Barbara taksiye binmedi, fakat dönüp adama baktı.

Sidney hemen lâkayt bir tavırla, «Bu taksiyi Barbara'yla paylaşırsak daha iyi olur,» dedi. «İkimiz de aynı tarafa gidiyoruz.»

Mr. Bossart, «Sen trene gitmiyorsun mu?» diye sordu.

— «Müşterilerimden biri parti veriyor, uğramazsam ayıp olur. Bir iki dakika orada kalır, sonra öbür trene binerim.»

— «Güle güle Sidney.» Mr. Bossart bir kolunu adamın omuzuna atarak, diğer eliyle de onun «İni sıkı. İyi geceler.»

— «Sana da.»

Barbara, «Allaha ısmarladı!» Mr. Bossart, dedi. Sidney onu taksiye bindirdi, araba hareket etti. Genç kadın arka pencereden baktı ve Mr. Bossart'ın tekrar bara girdiğini de gördü. Sinirli bir tavırla şoföre ad-

res! verdikten sonra Sidney'e döndü.

— «Siz nereye gidiyorsunuz?»

— «Seni bırakıp trene yetişeceğim. Bizim yaşlı izcinin seni gecenin bu saatinde yapayalnız eve göndermeğe kalkması hiç de hoşuma gitmedi.»

— «Yani parti yok mu?»

— «Yok ya...»

Barbara, «Çok iyisin,» dedi. «Biliyorsun... Mr. Bossart benim için mühim değil... Fakat demin pencereden bakıp onun tekrar bara girdiğini gördüğüm ve pokerci arkadaşının yanına dönebilmek için beni başından attığını anladığım zaman çok fena oldum. Kimbilir şu anda kaç kişi sıkıcı buldukları için yanlarındakini başlarından atmağa uğraşıyorlar. Korkunç bir düşünce bu.»

— «Fakat baştan atılanlar da serbest kaldıkları için memnunlar her halde. İşin bu tarafını hiç düşünüldün mü?»

Barbara bir an düşündü. «Haklısın... Ben de şu anda hakikaten memnunum.»

Sidney elini alalarına, kanapeye koydu, sonra da genç kadının elini tuttu. «Müsaade eder misin?»

— «Tabii.» Sidney elini tutar tutmaz kalbinin deli gibi çarpmağa başlayacağı hiç aklına gelmemişti. Kalbi yarı korku, yarı heyecan ve arzuyla çarpıyordu. Barbara parmaklarını dimdik tutuyordu, Sidney hafifçe elini sıkıttığı zaman da karşılık vermedi.

Sidney sâkin bir tavırla, «Sana sulanmıyorum,» dedi. «Bu sadece kör olmanın göremedikleri şeyleri anlayabilmek için uydurdukları bir kör alfabesi.»

Barbara ileriye doğru bakmaktaydı. Sidney'in elinin temasını bütün vücudunda hissediyordu.

Halbuki genç adam onun elini hafifçe tutmuştu. Barbara'ya bütün kolu ağırlaşmış, bir ağaç kütüğü halini almış gibi gelmekteydi. Sonra Sidney onun elini bıraktı, Barbara'nın kolu canlandı. Fakat soğuk deri koltuğun üstündeki eli şimdi yapayalnız ve buz gibiydi.

Barbara, «Eve geldik,» diye mırıldandı. Gelmemiş olmalarını da o kadar istiyordu ki.

Sidney şoföre parasını verdikten sonra Barbara'yla apartmanın kapısına kadar gitti. «İyisin ya artık?»

— «Evet, teşekkür ederim.»

Sidney başını kaldırarak baktı. «Senin dairenin pencereleri hangisi?»

Barbara onun bu alâkasına sevinmişti. «Noel ağaçlı pencereyi görüyor musun?»

(Devamı var)

Yeni resimli
Romanımız:

**SUÇLU
KİM?**

ÇİZEN:

Turhan Selçuk

Komiser Osman'ın bu yeni macerasını, eskilerini aşan bir merak ve heyecanla okuyacaksınız

İki hafta sonra

KOMİSER
OSMAN

TUHAN SELÇUK

DÜĞÜN
GE(ESİ)
ESRARI

(27)

FETTULLAH PENCEREDEKİ
ADAMA ATEŞ EDER ...

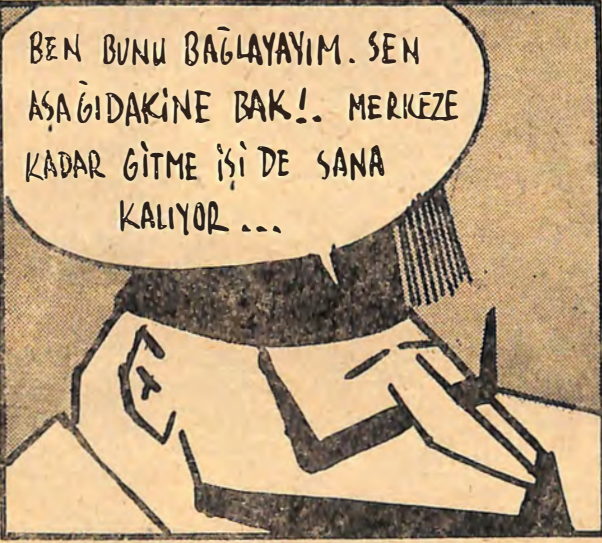
CAMDAKİ ADA-
MIN GÖZLERİ PA-
RILDAR..SALLANIR
GİBİ OLUR, BİRDEN
GÖZDEN KAYBO-
LUR .. BİR KAC
SANİYE SONRA
YERE DÜŞEN BİR
CİSMİN GÜRÜLTÜSÜ
DUYULUR ...

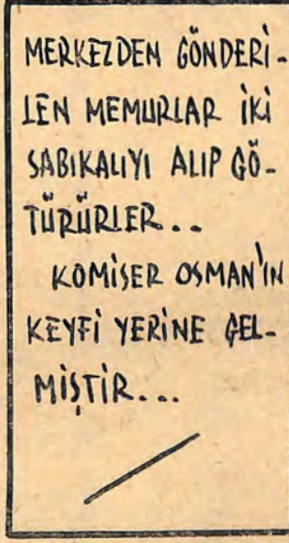
AFERİN FETTULLAH ! İYİ
İŞ BAŞARDIN . HAYATIMI
SANA BORÇLUYUM.

BEN BUNU BAĞLAYAYIM . SEN
AŞAĞIDAKİNE BAK ! . MERKEZE
KADAR GİTME İŞİ DE SANA
KALİYOR ...

MERKEZDEM GÖNDERİ-
LEN MEMURLAR İKİ
SABIKALİYİ ALIP GÖ-
TÜRÜRLER ...
KOMİSER OSMAN'IN
KEYFİ YERİNE GE-
LMİŞTİR ...

EH , BİRER KAHVE HAKETTİK ARTIK
FETTULLAH . AZ DAHA MESLEKTEN
OLACAKTİM .

GECEYİ RAHAT
GEÇİREN KOMİ-
SER SABAHIN
ERKEN SAATİN-
DA UYANIR .

GALATA MERKEZ KİMAN-
DANI ABDULLAH BEY HA-
BER YOLLAMIŞ . MÜHİM-
MİS , ACELE SİZİ BEK-
LİYORLARMI .

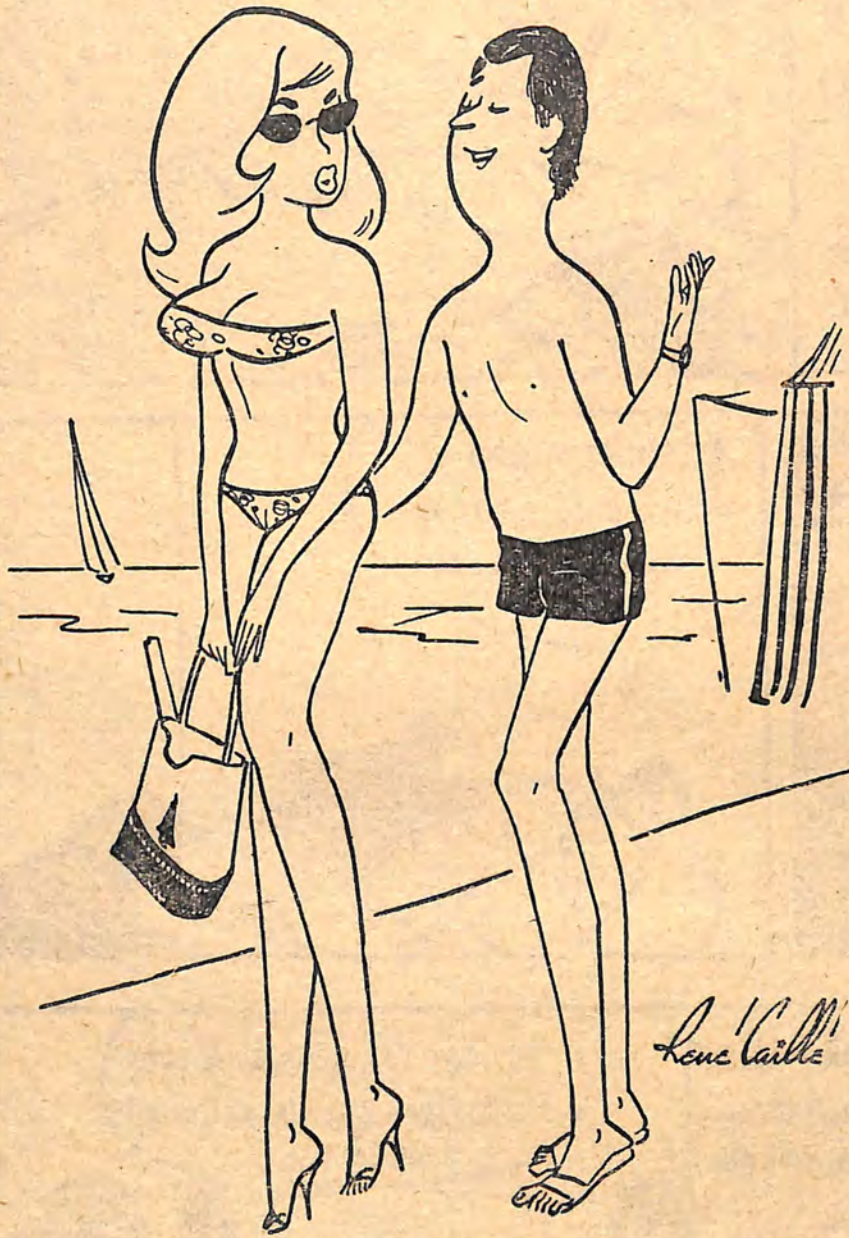

TUHAF ŞEY !
NEYMİS ACABA ?
DEMİK Kİ MÜHİM OLAN ?

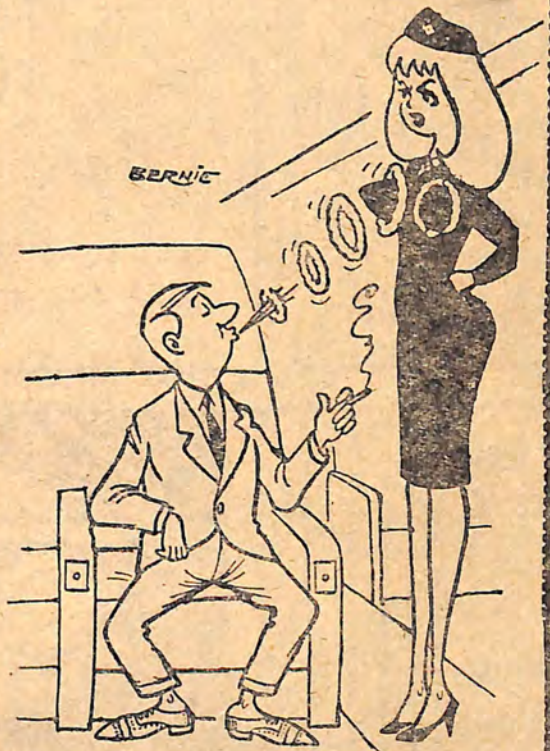
DEVAMI VAR

dünya karikatürleri

- BEN ÜNLÜ BİR PİYANİSTİM BAYAN...
- BELLİ... ÇOK MARİFETLİ FARMAKLARINIZ VAR !

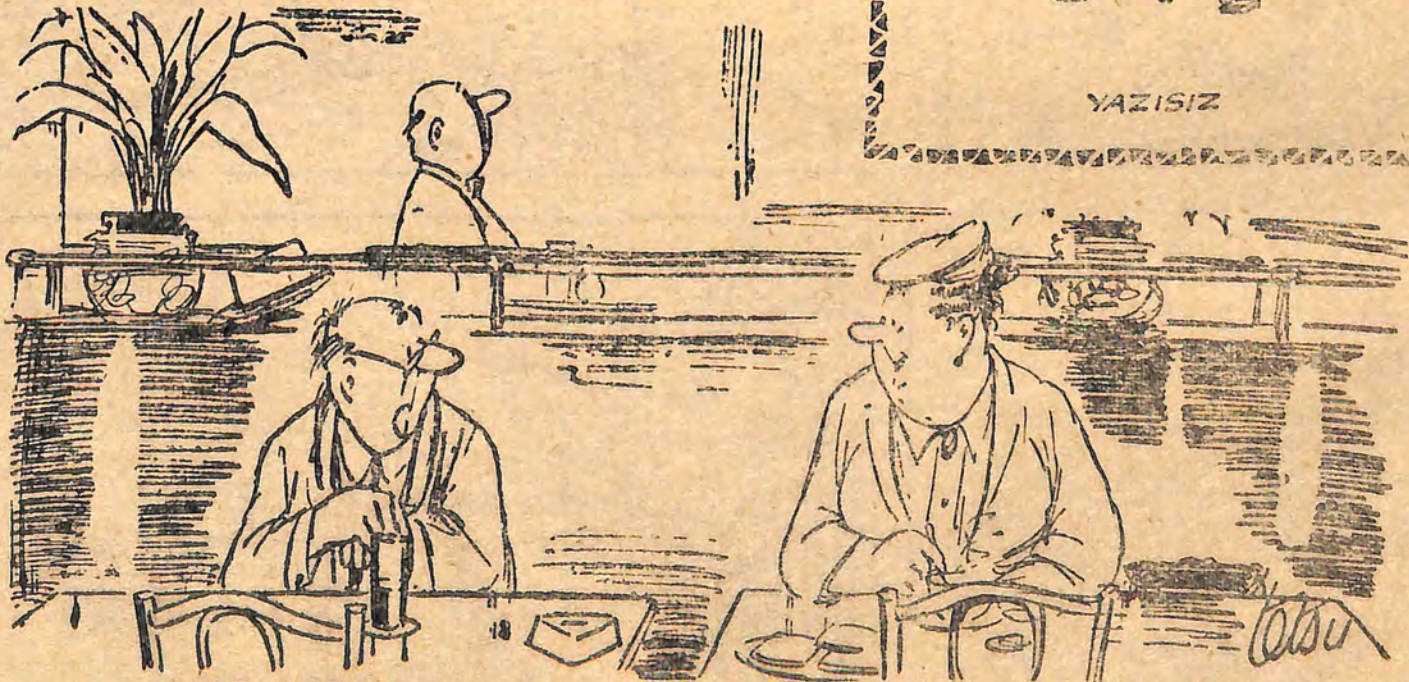
René Caille

- BULUTLU TEPELER ÜS-
TÜNDEYİZ GALİBA !

YAZISIZ

- HATIRLIYOR MUSUN ?.. BİR ZAMANLAR SEN BENİ 'GÜZEL ÇİÇEĞİM', DİYE
ÇAĞIRIRDIN, BEN DE SENİ 'YAVRUKUŞUM', DİYE...

Cebeci

**tasarruflarınızın hedefi
Ziraat Bankası
olacaktır.**

Çünkü

**Ziraat Bankasında
açtıracacağınız tasarruf hesabı
size huzur verecek
istikbalinizi sağlayacaktır.**

T. C. ZİRAAT BANKASI

A. Ayhan

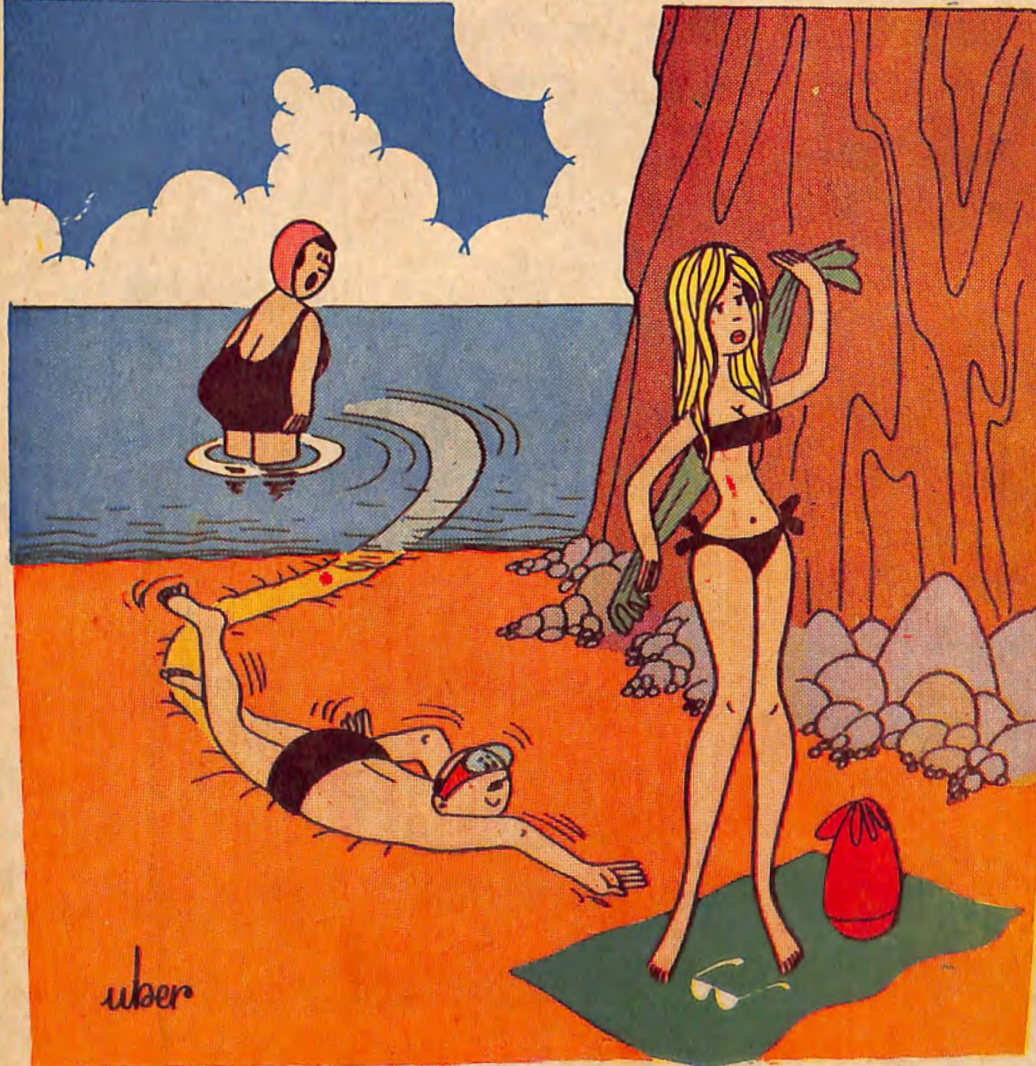
Akbaba

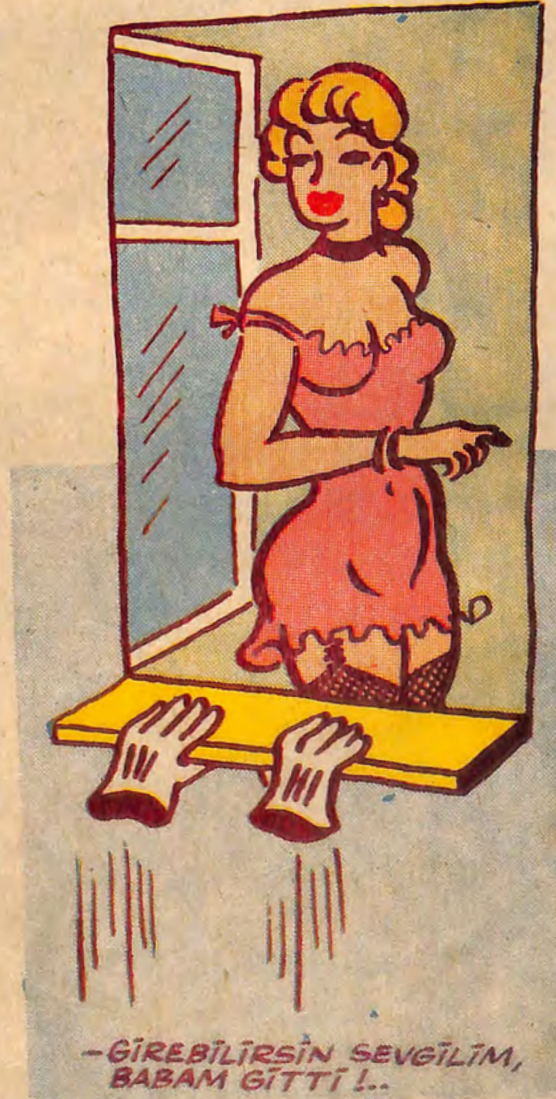
-0000...SİZ GALİBA
NON-FİGÜRATİF
MUSLUKÇUSUNUZ!

-BAK, SENE GÖRÜNCE SEVİNÇTEN
ETEKLERİM ZİL ÇALIYOR!..

-AYOL TERS YÜZÜYORSUN, DENİZ BU TARAFTA!

-GİREBİLİRSİN SEVGİLİM,
BABAM GİTTİ!..